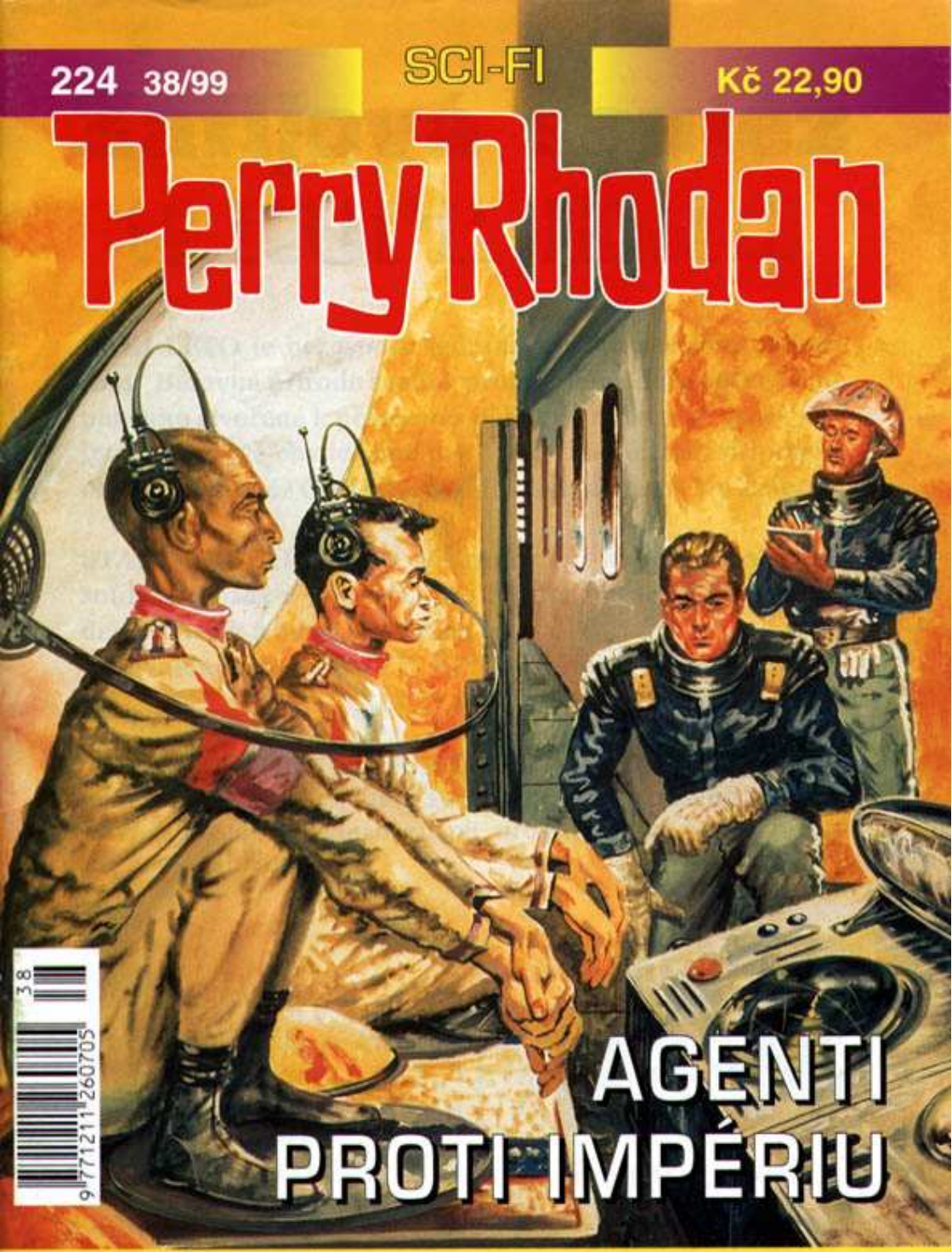
224 38/99 SCI-FI Kč 22,90

Perry Rhodan

AGENTI PROTI IMPÉRIU

MAJÍ LIDSKOU TVÁŘ, ALE JEJICH MYSL PATŘÍ MAAHKŮM

Clark Darlton

AGENTI PROTI IMPÉRIU

Perry Rhodan 224 Přeložil František Fabian Digitalizoval Pawwlik

1.

Planety soustavy dvou sluncí zmizely, když se CREST II ponořila do transmiteru. Loď přestala existovat a včetně posádky se stala hyperdimenzionálním impulzem, který bez časové prodlevy přeskočil obrovskou propast mezi dvěma slunci a slunečním šestiúhelníkem.

Soustava dvou sluncí byla v prázdném prostoru mezi Mléčnou dráhou a mlhovinou Andromeda. Byla v předpolí hvězdného ostrova, který je viditelný i ze Země jako nevýrazný obláček světla a který astronomové pojmenovali Andromeda. Systém dvou sluncí byl nejzazší výspou výbojů lidstva. A až dosud se jen pěti lidem podařilo proniknout dál do Andromedy. Ti už ale nežili.

Jenže to nikdo nevěděl, a sami tito muži si nemysleli, že jsou mrtví, naopak, považovali se za plné života.

Byli na palubě kosmické lodi CREST II, která se v tomto okamžiku vynořila ze slunečního transmiteru blízko středu Mléčné dráhy a hned směřovala dál.

Když se CREST II zase zhmotnila, nacházela se nad šesti pyramidami tajemné planety Kahalo, ústředny transmiterových stanic. Pozemšťané planetu obsadili, ale bylo jen otázkou času, kdy se jí zase pokusí zmocnit Maahkové.

Maahkové byli jen prodloužená ruka záhadné a neznámé rasy, která si říkala Mistři ostrovů, a jak se zdá, ovládala mlhovinu Andromeda. To Mistři ostrovů kdysi vybudovali velkolepé transmitery hmoty, jejichž pomocí bylo možno překonat v prakticky nulovém čase skoro milion světelných let.

Maahkové byli úhlavní nepřátelé Pozemšťanů. Už před deseti tisíci lety Maahkové napadli a téměř zničili tehdejší impérium Arkonidanů, ale byli pak sami málem vyhlazeni. S dědictvím po degenerovaných Arkonidanech převzali Pozemšťané také nesnadný úkol vyrovnat se s pomstou Maahků.

To všechno Perry Rhodan věděl. Bylo však něco, co nevěděl.

* * *

Kapitán Cart Rudo spouštěl k povrchu planety gigantickou bitevní loď, kouli o průměru jeden a půl kilometru. Do přistání to bude trvat hodinu. V jedné z kabin seděli Perry Rhodan, Arkonidan Atlan a šéf výzvědné služby solárního impéria Allan D. Mercant. Nebylo to poprvé, že si ostře vyměňovali názory.

„Já už nic neříkám." Atlan se snažil tvářit lhostejně, ale nešlo mu to. Nemohl skrýt starosti. "Podle vás to vidím zbytečně černě."

"Nemáš důkazy," konstatoval střízlivě Rhodan. „V téhle věci se nemůžeme řídit pocity."

Mercant potřásl hlavou. Vlasy mu v poslední době už nešedivěly, patřil k nesmrtelným jako Rhodan a Atlan.

„Takhle se nikam nedostaneme, pánové. Jeden chce skálopevné důkazy, které mu nikdo nedá. A druhý se řídí pocitem, který ho varuje před nebezpečím. Připouštím, Atlane, že máte nejdelší zkušenosti s těmihle chlapíky, kteří dýchají vodík. Bojoval jste s nimi dávno před tím, než jsme se narodili. Kde se ale ve vás bere nedůvěra k těm pěti agentům, kteří se teď konečně vracejí?"

„Něco s nimi není v pořádku," pronesl Atlan a dál mlčel.

„Ale co, Atlane? Co tu nesouhlasí? Podrobili jsme je všem testům, které známe. Neobstojí ani tvoje tvrzení, že Maahkové v hypnóze proměnili jejich psychiku a poslali je zpátky jako špióny, Jsou to tíž lidé, které jsme jako agenty vyslali k Maahkům. Dostali se až do Andromedy, vzdálené odtud milion tři sta tisíc světelných let. Maahkové je tam zajali, ale oni jim utekli s cennými informacemi. Co se proti tomu dá namítat?"

Atlan pomalu řekl:

„Že se dostali ze zajetí, nic jiného."

„Jak to myslíš?"

Rhodan se napjatě díval na Atlana, který zavřel oči. Bylo na něm vidět, jak obtížně se ovládá.

"Já Maahky znám, to nemůže nikdo popřít. Jak to vypadá, usadili se v malé mlhovině Alfa, která leží před Andromedou. Dál už jen

víme, že podléhají Pánům ostrovů. Jejich činnost střeží roboti. Našich pět agentů bylo odhaleno a zajato. Pokládám za vyloučené, že by mohli utéct, kdyby si to Maahkové nepřáli. Z toho odvozuji, že jejich útěk je spojen s určitým záměrem. Když je pronásledovali, jenom sehráli divadlo, které nás mělo oklamat. To je můj názor a nikdo mi ho nevymluví. Dobrá, je to jenom pocit, nemám žádné důkazy. Ale moje pocity mi už mnohokrát zachránily život."

Rhodan zamyšleně poslouchal. Pak řekl:

„Já dám taky hodně na pocity, Atlane, ale v tomhle případě mluví fakta sama za sebe. Vzpomeň si na testy, kterým jsme je podrobili na Quintě. Nepotvrdilo se ani podezření, že nám místo pěti agentů poslali napodobeniny. Jsou to originály. Obsah jejich vědomí je týž jako předtím. Dokonce i mozkové vlny mají stejnou podobu. A přinesli důležité informace."

Mercant navrhl:

"Bude stačit, když necháme těch pět mužů trvale pozorovat. Jestli s nimi opravdu není něco v pořádku, mohli by škodit. Snad by bylo lepší nenechávat je tady na Kahalu, ale převelet je na Opposite."

„Souhlasím," řekl Perry Rhodan. „Na Kahalu stejně brzy vypukne peklo. Maahkové zaútočí, protože Kahalo je pro ně důležité."

"Ještě něco," řekl náhle Atlan. „Nechci jednat svévolně, ale dej mi povolení, Perry, abych směl těch pět mužů nenápadně pozorovat."

„Samozřejmě, Atlane. Ale teď bych rád, aby se zotavili. Všichni utrpěli těžké popáleniny při útěku, když Maahkové zničili jejich loď. Našije zachránili v posledním okamžiku. Jsou ještě vyčerpaní a potřebují klid. Žádné zbytečné výslechy, rozumíš!"

„Uvidí jenom lékaře, kteří se starají o jejich blaho," slíbil Atlan.

Brzy nato přistála CREST II na Kahalu.

* * *

Ve stejné chvíli, kdy v jedné z kabin rozmlouvali Rhodan, Atlan a Mercant, leželo nedaleko od nich na lůžkách pět mužů zasvěcených smrti. Měli tak zvaný Medúzin mor, nevyléčitelnou nemoc s neodvratně smrtelnými následky. Vyvíjela se u těch, kteří pobývali

příliš dlouho v blízkosti hvězdokupy v centru Mléčné dráhy. Přeměna atomů v tělesné struktuře vedla ke „zkamenění" postižených.

Protože museli stejně zemřít, souhlasili se šíleným podnikem. Vydali se k Maahkům jako agenti. Neměli co ztratit.

Dosáhli cíle, byli odhaleni a zajati, podařilo se jim utéct a teď jsou zase zpátky. O své nemoci nevěděli, protože tahle část jejich vědomí jim byla odňata před akcí pomocí léků a hypnózy.

Věděli jenom to, že teď nemohou volně mluvit, protože všude v té velké lodi je zapojený odposlech.

Major Halgor Sorlund, velitel malé skupiny, ležel na levém boku, protože pravý ho pořád ještě bolel. Když byla ostřelována a zničena loď, ve které uprchli z Andro-Alfy, prošlo pět agentů mořem plamenů než byli zachráněni.

Sorlund byl skoro dva metry vysoký, hubený. Modré oči ležely hluboko v obličeji. Byl to flegmatik, kterého hned tak něco nevyvede z míry.

Nadporučík Cole Harper, o něco mladší a menší, byl typ sportovce. Choval se klidně, popáleniny se mu už skoro zahojily. Seděl na posteli a na obrazovce pod stropem pozoroval přistání CRESTU II.

Poručík Son-Hao nezapřel svůj asijský původ. Byl vysoký jen asi metr šedesát pět, drobné postavy, měl černé hladké vlasy a mluvil víc rukama než ústy. Při útěku byl jen lehce zraněn. Neklidně přecházel po kabině. Tušil, že rozhodnutí padne brzy, ale nevěděl, jaké bude.

Seržant Imar Arcus byl metr devadesát vysoký, mohutné postavy, měl krátce sestřižené zrzavé vlasy, široký hranatý obličej a k tomu vodově modré oči. Byl impulzivní a podnikavý. Seděl na posteli a mrzutě se díval na Son-Haa.

Poslední z těch pěti byl seržant Hegete Hegha, dvacet osm let starý odborník na roboty. Vysoký byl také metr devadesát, ale neměl tak robustní postavu jako Imar Arcus. Byl z agentů nejveselejší, rád se smál, miloval žerty a měl sklon k cynismu. S oblibou zesměšňoval přátele. Dobrou náladu mu nebrala ani protéza na levé noze, která sahala až pod koleno.

„Už tam budem," řekl Cole Harper. Nespouštěl oči z obrazovky.

„To na nás zase začnou kutit," zavrčel posměšně Hegete Hegha. „Rád bych věděl, co se jim na nás nelíbí."

Varovně se na něj podívali, ale pokrčil rameny.

„A co má být?" ušklíbl se. „Nejspíš nás považují za roboty nebo něco podobného. Zvlášť Atlan nám nedůvěřuje. Neumí si prostě představit, že jsme mohli Maahkům utéct."

„Radši se šetři," napomenul ho Halgor Sorlund.,,Až se tě budou vyptávat, namluvíš se ještě dost. A spolehni se, že vyptávat se budou."

„To můžou," poznamenal Son-Hao. „Nemáme co skrývat."

„Správně, Sone!" Imar Arcus vstal a těžkopádně se procházel sem a tam, jako by zkoušel, jestli má údy ještě ohebné. „Nemáme co skrývat. Vůbec nic! A jestli nám to nechtějí věřit, jejich starost. Tenhle Atlan už mi se svým malicherným šťouráním jde na nervy."

Věděli, že jejich rozhovor je odposloucháván. Teď se ale nepotřebovali o ničem domlouvat. Nezbývalo jim než čekat.

CREST II přistála s lehkým trhnutím „Zrovna Kahalo!" zamumlal Son.

Varovali ho pohledy.

Do kabiny vstoupil nějaký důstojník. Tvářil se přátelsky a soucitně. Agenti to přičítali zraněním, která utrpěli na útěku. Netušili, že je tu zcela jiný důvod.

„Pánové, jsme zde. Laskavě se připravte. Zůstanete tu několik dní a pak nastoupíte zaslouženou dovolenou."

"Na Zemi?" zeptal se zvědavě Halgor.

Důstojník pokrčil rameny.

„To určí Velký administrátor. Za pět minut opustíte loď. Pošlu ošetřovatele s nosítky..."

„Není třeba!" přerušil ho Halgor. "Já se docela dobře udržím na nohou. Naštěstí máme výborné lékaře, kteří vyléčí každou nemoc za pár dní."

„Skoro každou," prořekl se důstojník a rychle odešel.

Imar se díval na dveře, které se za ním zavřely.

„Co tím myslel? Vypadalo to, jako by řekl příliš mnoho."

Cole mávl rukou.

„Ti oficíři s námi zacházejí jak s porcelánem. Jako bychom padli

do mdlob, když se někdo zmíní o našich popáleninách. Takové fialinky zase nejsme."

Když vyšli z CRESTU II, přijal je na letišti Rhodan a Mercant. Atlana nebylo nikde vidět.

„Mám radost, že se vám vede lépe," řekl Rhodan přátelsky. Zdravotní důstojník Seifer vás teď odvede do vašich příbytků. Když budete něco potřebovat, stačí říct. Můžete si mě dát zavolat, kdykoliv budete chtít."

Halgor poděkoval za všechny. Pak šli za nadporučíkem Seiferem. Zavedl je do nedaleké nemocnice, která byla zařízena spíš jako hotel s příjemnou klimatizací.

Každý z pěti agentů dostal svůj pokoj. Místnosti byly navzájem propojeny. Hlavní dveře zůstaly otevřeny.

Když Seifer odešel, každý agent prohledal svůj pokoj, jestli tam není odposlech nebo skrytá kamera. Po hodině bylo jisté, že je nikdo nemůže poslouchat ani pozorovat. Přesto položil Halgor prst na rty a zašeptal:

„Ještě ne, přátelé. Před domem je park. Jistě nám nikdo nebude bránit, abychom se procházeli. Počkejme až tam."

* * *

Atlan využíval každé minuty.

Po odchodu z CRESTU II se nechal odvézt do obydlí mutantů. Věděl, že jediný, kdo mu může pomoci odhalit pravdu, je myšob Gucky.

S Guckym spojovalo Atlana staré přátelství. Gucky pociťoval k nesmrtelnému Arkonidanovi značný respekt, dokonce větší než k jiným osobnostem, Rhodana nevyjímaje. Nedalo se říct, že se Gucky Atlana bojí, ale při setkání s ním byl vždy velmi opatrný.

Atlan našel Guckyho v jeho pokoji.

Myšob právě spal a trvalo chvíli, než se probral, když ho Atlan budil.

„Vy už jste zpátky?" zeptal se rozespale.

„Správně, vrátili jsme se z Quinty. Ty děláš, jako bys nic nevěděl."

"Jsem dobře informovaný", odpověděl Gucky a vyskočil z postele. Vůbec mu nevadilo, že na sobě nemá nic, jen svoji kůži. Provedl několik uvolňovacích cviků a pak nabídl Atlanovi židli: „Posaď se, milý příteli. Máš jistě nějaký pádný důvod, proč jsi mne tady na Kahalu vyhledal. Moje dobré vychování mi brání vstupovat do tvého myšlení. Musíš mluvit sám."

„Nemělo by ani smysl, aby ses o to pokoušel," smál se Atlan. Před rozhovorem s telepaty se vždycky obrnil, aby nikdo nemohl číst jeho myšlenky. „Máš ale pravdu. Mám svůj důvod."

„Ven s ním!" pobídl ho Gucky. „Říká se o mně, že každému ulevím od jeho starostí."

Atlan si posunul židli tak, aby měl Guckyho na očích.

„Opravdu za tebou jdu proto, že mám starosti, Gucky. Slyšel jsi přece o těch pěti agentech, které jsme poslali k Maahkům a kteří se teď vrátili. Utekli z Andro-Alfy."

Gucky najednou zpozorněl.

"Ano, o těch jsem slyšel," připustil pomalu.

„Já si myslím, že s nimi něco není v pořádku."

Gucky vklouzl do své malé uniformy a sedl si proti Atlanovi.

„Tak?" pronesl s očekáváním.

Atlan si povzdechl.

„Podle mě je vyloučeno, aby se někomu povedl útěk od Maahků, zvlášť když si uvědomíš, že Andro-Alfa je až na samém okraji mlhoviny Andromeda. A pak nevěřím, že by se Maahkové nepokoušeli i dál znovu zajmout agenty, kteří jim uprchli, nebo je zabít. To pronásledování bylo podle mého jen dobře sehrané představení pro nás. Říkám ti rovnou, Gucky, že nemůžu nic dokázat, mám jen takový pocit."

„Nikdo nedá na pocity."

„To už jsem se dověděl od Rhodana. Jenže ten nezná Maahky tak jako já. Nejsou bezcitnější a rafinovanější protivníci než oni. Nikdo není tak nápaditý a chytrý."

„Že ne? A co já?" ušklíbl se Gucky. Atlan se slabě usmál.

„Ty víš, že ti muži byli pro ten úkol vybráni jen proto, že mají Medúzin mor. Vědomí o tom jim bylo vymazáno. I dnes se o tom každý před nimi chrání zmínit, podle nepsaných zákonů flotily."

„A co má Medúzin mor společnýho s tvým podezřením?"

„Hodně, jestli ne všechno, Gucky. Já si totiž myslím, že by agenti už museli být mrtví, kdyby byl nemoci ponechán obvyklý průběh. Ale až na to, že mají nějaké ty popáleniny, které utrpěli při údajném pronásledování, jsou pozoruhodně živí."

Gucky velkoryse máchl prackou. „Ty máš tedy jen podezření, ale žádné důkazy. A jak ti můžu pomoct já?"

„Zkus jim číst v myšlenkách. Jednou se přece musí prozradit."

„Smí Rhodan vědět, že něco podnikáme na svou pěst?"

„Raději ne, Gucky. Podle něho ti ubozí muži potřebují klid a dobré zacházení. Jsou to patrioti, kteří si zaslouží vděčnost své vlasti. Vždyť to znáš."

„Dobrá, takže ani agenti nesmějí vědět, že jim nedůvěřujem."

„Správně. Musíme postupovat nenápadně. Bude lepší, když se o mém podezření nikdo jiný nedoví."

„Chápu, Atlane. Řeknu ti víc, až těch pět uvidím. Kde teď vězí?"

„V nemocnici. Náš dům s ní sousedí zahradou. Pokud se nemýlím a pokud budeme mít štěstí, využijí agenti první příležitosti se mezi sebou dorozumět. Půjdou do zahrady. Pojistil jsem se, aby dveře ven zůstaly stále otevřené. Kdybys potom ty..."

„Rozumím, Atlane. Můžeš se na mě spolehnout. Chceš jít se mnou?"

„Raději na tebe počkám tady."

Gucky vstal, přistoupil k oknu a vyhlédl ven.

„Tak to je ta zahrada. Zřetelně vidím zadní východ z nemocnice - nebo je to hlavní vchod? Pěkný park, procházkové cestičky pro pacienty. A tamhle vidím pět mužů, to budou jistě oni."

Atlan došel k němu a vyhlédl z okna.

* * *

Halgor a Cole šli vpředu, za nimi Imar, Son-Hao a Hegete. Když se dost vzdálili od nemocnice, ukázal Halgor na dvě lavičky na otevřené louce.

„Sedneme si tady. Tady nás určitě nemůže nikdo poslouchat."

Hegete si sedl první. Povzdechl si.

„Pořád mě bolí na prsou. Duplikátor musel udělat chybu!"

„To už jsi říkal," upozornil ho Halgor. „Duplikátor nemohl udělat chybu, zapamatuj si to konečně! Zkopíroval těch pět pozemských agentů, než umřeli, do posledního atomu. Výsledek jsme my, tytéž osoby. My jsme oni!"

„Atlan si to zřejmě nemyslí."

„Tak ať! Nikdy nám nic nedokáže! Kdyby mohl, už by to dávno udělal. Když jsme to dotáhli tak daleko, už to dokončíme. Jde jen o pár dní, pak budou mít Maahkové vše připraveno. Invaze do Mléčné dráhy může začít."

„Přesto mě nepřestává tupě bolet na prsou. A ty to máš taky. Kdybych jen věděl, co to znamená."

Nikdo v celé galaxii by mu neuměl odpovědět.

Přitom to bylo tak jednoduché.

Když přístroj Maahků, duplikátor, kopíroval těch pět mužů, nevzal v úvahu Medúzin mor, protože prostě ve vědomí agentů neexistoval. Všechny skupiny atomů byly sice věrně zkopírovány, ale až na ty, které se ve vědomí nevyskytovaly. Dvojníci byli atomovým zobrazením původních agentů, a nikdy by se nemohli proměnit v Maahky, i když jako Maahkové smýšleli. Nikdy by nemohli dýchat jako Maahkové místo vzduchu směs vodíku, metanu a čpavku, ale v nitru to byli Maahkové. Jenže duplikátor nepoznal, že pět agentů bylo postiženo Medúziným morem, který jim dával už jen týdny nebo dny života.

Místo nemoci okopíroval přístroj malý kousek prázdna, které teď v tělech agentů vyvolávalo tupý pocit nejistoty.

Kdyby jediného Pozemšťana napadlo zeptat se jich, jak se cítí vzhledem k Medúzinu moru, byla by ho odpověď varovala. Ale nepsaný zákon přikazoval nezmiňovat se o této nemoci ani slovem. Zákon, který se tentokrát obrátil proti Pozemšťanům.

„Není tu vůbec nic, co by mohlo vzbudit podezření toho zatraceného Arkonidana," konstatoval vztekle Imar. „Přece tak nejedná jen z osobní averze. Něco ho popíchlo. Udělali jsme snad nějakou chybu?"

„To je vyloučeno," odpověděl klidně Halgor. „Žádnou chybu jsme neudělali, ani nemůžeme. Mezi námi a těmi pěti agenty není

žádný rozdíl. Myslím, že si děláme zbytečné starosti. Jsme na Kahalu, co víc bychom mohli chtít?"

„Sféru, nic jiného," mumlal Son. "Jenom sféru, pak jsme to dokázali."

Cole se rozhlédl na všechny strany.

„O sféře už se nikdy nezmiňuj, Sone. To je to největší tajemství. I kdyby nás zabili, nebylo by to tak zlé, jako kdyby o ní věděli. Ona přijde, až bude čas."

Hegete zaťukal na svou protézu.

"Jsme připraveni," řekl a chladně se zasmál.

* * *

Ani ne sto metrů od těch pěti mužů seděl v křoví Gucky. Viděl na agenty na lavičce, ale oni neviděli jeho. Soustředil se na jejich mozkové vlny. Viděl, jak se jejich ústa pohybují, ale nezachytil žádné impulzy. Dalo se to čekat, přesto se pokoušel znova a znova Jeden z mužů se zasmál. Znělo to zcela normálně a přirozeně. Proč by se neměli smát? Unikli ze zajetí Maahků a jsou v bezpečí. Brzy budou na Opposite, a pak na cestě k Zemi.

Gucky se teleportoval zpátky k Atlanovi.

„Nic, Atlane, jak jsem čekal. Žádný kontakt. Je jenom jedna možnost, jak odposlechnout jejich hovor: použít deflektor. Když budu neviditelný, můžu se k nim přiblížit."

„To rozhodně ne, maličký. Jestli mám pravdu, pak jsou tihle... muži chytřejší, než my všichni dohromady. Stačí stéblo trávy, které se ohne pod neviditelnou nohou, aby v nich vzbudilo podezření. Vědí, že jim nevěřím, ale nesmím jim to potvrdit. Jen když budou bezstarostní, udělají jednoho dne chybu."

Gucky se posadil na postel.

„Já nevím, Atlane... možná je tvé podezření neodůvodněné, žádné důkazy nemáme. Ale já mám taky nedobrý pocit. Kdybych jim mohl číst myšlenky, věděli bychom, na čem jsme. Jenže telepaticky si s nimi nedovedu poradit."

Atlan neodpověděl. V očích mu zaplálo, a myšob věděl, že Arkonidana něco napadlo. Tiše čekal.

Konečně Atlan řekl:

„Myslím, že to mám. Už jsi slyšel jméno Kostra Nor?"

Gucky zavrtěl hlavou.

„Nemůžu si vzpomenout. Měl bych ho znát?"

Atlan se najednou zasmál.

„Vlastně je lepší, že ho neznáš. Kostra Nor je jeden z nejvýznamnějších araských lékařů. Je specialista na choroby z nadměrného ozáření, tedy i na Medúzin mor. Jestli někdo tuhle nemoc zná do hloubky, pak je to Kostra Nor."

„Co má Medúzin mor společného s našimi pěti agenty?"

„Hodně. Pravděpodobně je to klíč k tajemství, které je obklopuje. Zatím jsme se neodvážili oficiálně je vyšetřit, pokud jde o tuto nemoc. Brání nám v tom takt. Dneska jsem tomu rád. Teď máme možnost je vyšetřit, aniž budou vědět, oč jde. Ale potřebuju k tomu Kostru Nora." „A kde je?"

„Na ASTU IV." Gucky hvízdnul.

„Zrovna na tajné planetě lékařů! To je přece v Plejádách, pět set světelných let od Země! Pěkně daleko odtud."

„Mám k dispozici křižník USO SPILWIGGE. Velí mu plukovník Winter, na toho se můžu spolehnout. Přiveze sem Kostru Nora, i kdyby měl zavařit motor. Bude lepší, když se Rhodan doví až dodatečně, co máme v plánu. Mám patřičné zplnomocnění, ale i tak..."

„Rozumím," vypískl Gucky lišácky. „Ode mě se nic nedoví. Vždyť neděláme nic sobeckého."

„To ne," řekl Atlan vážně. „Chceme jen zabránit tomu, abychom byli zničeni."

* * *

Tři poručíci Brod, Schreiber a Stowe leželi v řídké trávě na okraji přistávací plochy kosmodromu na Kahalu a opalovali se. Rychlý křižník SPILWIGGE čekal na nový úkol.

Plukovník Winter provedl inspekci ve všech odděleních a vylil si zlost na mechanicích kvůli odhozeným hadrům na čištění.

Ve skutečnosti ho pohněvalo, že se pořád ještě nepoužívá na

čištění zaolejovaných částí strojů nic lepšího než staré hadry.

„Starej se zase parádně rozjel," zabručel Brod a protáhl se. „Když tak na něj člověk kouká, řekl by, že to je pán Mléčné dráhy."

„On si to možná taky myslí," poznamenal ironicky Schreiber. Byl zrzavý, pihovatý a hubený a tajně záviděl Brodovi jeho atletickou postavu. „V každém případě je kapitánem naší lodi, ty jsi jen první důstojník."

„To jsem nikdy nepopíral," připustil mrzutě Brod.

Třetí z nich, Stowe, zazíval.

"Pro mě za mě bychom mohli čekat na další úkol ještě pár týdnů," řekl.

Brod se ani nepohnul, když mu odpovídal:

„Máš smůlu. Jestli se nepletu, tamhle přichází jeden z velkých náčelníků osobně a jde pěšky. Míří rovnou k nám."

„Kdo?"

Stowe se zvedl, a když poznal Atlana, vyskočil a bezděky se postavil do pozoru. Přitom byl od nich Atlan ještě dobrých padesát metrů.

„Měl by ses líp ovládat," napomenul ho Brod a otočil se na druhý bok. "Jestli něco od nás bude chtít, řekne nám to. Nadřízeným je přemíra služební horlivosti vždycky podezřelá."

Také Schreiber vstal a zvědavě vyhlížel Atlana.

„Opravdu jde k nám," řekl. Trochu se mu třásl hlas.

Brod se podepřel o loket a pomalu se otočil. Když uviděl, že Atlan už je skoro u nich, vstal, pozdravil a hlásil: „Důstojníci křižníku SPILWIGGE ve volném čase, pane."

Atlan se slabě ušklíbl.

„Pokračujte, pánové," řekl přátelsky. „Kapitán taky někde užívá volný čas?"

Brod polkl.

„Kapitán je na palubě, pane."

Atlan jim kývl a šel dál ke křižníku, jehož vchody byly dokořán. Věděl, že by si nemohl dovolit jen tak do lodi vejít, kdyby nebyl právě tím, kým je. Tři důstojníci by mu v tom zabránili.

Plukovník Winter byl v malém baru, jaké byly ve všech lodích. Pil už čtvrtý jablečný mošt, když Atlan vstoupil.

Winter měl bílé vlasy, i když ještě nebyl tak starý. Jeho objemná postava zabírala polovinu barového pultu, za nímž nebyl žádný barman. Stačilo natáhnout ruku a obsloužit se sám nápojem podle svého výběru.

„Co chcete?" zeptal se Winter, aniž se otočil. „Teď nemám čas."

Atlan znal Wintera příliš dobře, než aby se dal jeho chováním odradit. Neodpověděl, ale prostě se postavil vedle Wintera k pultu a natáhl ruku po láhvi s červenou šťávou.

„Co vás to napadá?"

Winter se otočil a poznal Atlana. Trhl sebou a zalapal po dechu. Pak vykoktal:„Promiňte, pane."

„To nic," usmál se Atlan a otevřel láhev. „Udělal byste pro mě něco?"

„Cokoliv, pane, to přece víte."

"Jak jsem si všiml, loď je připravená ke startu a vaši lidé mají dlouhou chvíli."

„Je to tak, pane. Kam poletíme?"

„Na ASTO IV."

Winter se na Atlana zadíval.

„Planeta řezníků, jak se jí říká? To je v Plejádách, jestli se dobře pamatuju. Pěkný kousek, pane. Kolik máme času?"

„Tři dny, nejvýš čtyři."

„To stihnem," ujišťoval Winter.

„Tam a zpátky, plukovníku!"

„A zpátky?" Winter se na Atlana překvapeně podíval. „Pane, je to víc než sto tisíc světelných let! Ve čtyřech dnech..."

"Je to technicky možné, plukovníku, a vy to dokážete. Nezáleží na tom, v jakém stavu bude vaše loď po návratu. Za čtyři dny tu musíte být zpátky. A někoho přivezete."

Winter se díval tázavě.

„Přivezete mi araského lékaře Kostru Nora."

„Za čtyři dny se tu budu hlásit, pane," potvrdil Winter příjem rozkazu. „Kdy můžeme odstartovat?"

„Ihned. Za deset minut dostanete povolení od velitele kosmodromu. Plukovníku, je nanejvýš důležité, abyste mi přivezl toho araského lékaře do čtyř dnů. Tady máte pro něj dopis. Ať

nezapomene svou černou tašku s pilulkami."

„Můžete se na mě spolehnout, pane."

„To vím," řekl Atlan. „Proto jsem si vás také vybral."

Winter klidně počkal, až Atlan odejde z lodi, a pak ožil. Interkomem vyhlásil pohotovost ke startu za pět minut.

Brod, Schreiber a Stowe se ještě dívali za Atlanem, když jejich malé vysílačky zabzučely.

„Vždyť jsem si to myslel," zabručel Brod a stiskl tlačítko příjmu. „Pane?"

„Na palubu, za tři minuty startujeme."

Schreiber zašeptal:

„To bude tak za deset minut, jak znám starýho."

„Konec lenošení," poznamenal Stowe a šel k antigravitačnímu výtahu.

Na vteřinu přesně za tři minuty SPILWIGGE odstartovala a za pár minut zmizela v meziprostoru.

* * *

„Co si od toho vlastně slibuješ?" ptal se trochu podrážděně Rhodan. „Nemůžu ti samozřejmě zakázat, abys poslal křižník na ASTO IV, ale mohl jsi mi to aspoň říct předem."

„Na to nebyl čas, Perry. Podle mě je ta záležitost tak naléhavá, že nesnese odklad ani o minutu. Důkazy pořád ještě nemám, ale věřím, že je budu mít, až dorazí Kostra Nor."

„Chci ty agenty poslat na Opposite."

„Kdy?"

„Patnáctého."

Atlan se podíval na své hodinky. Dnes bylo jedenáctého dubna 2401. Takže za čtyři dny. Winter si bude muset pospíšit. Snad najde Kostru Nora hned.

„Co s nimi zatím bude? Necháš je odpočívat?"

„Musí se zotavit. Nějaké vyšetření budou sice muset podstoupit, toho je nemohu ušetřit. Víc ale nic. Nesmí mít pocit, že jim nedůvěřujeme."

Atlan se potěšeně zasmál.

„Takže ty jim taky nevěříš?"

Rhodan mu úsměv vrátil.

„Nemám žádný důvod jim nedůvěřovat Atlane. Naprosto žádný. Ještě ne!"

„I Guckymu se něco nezdá, Perry. A ten má dobrý čich!"

„Ty ho vždycky ovlivníš, Atlane. Cokoliv řekneš, je pro něho svaté."

Atlan si vzdychnul.

„S tebou je to těžké, jsi moc tvrdohlavý. Ale aspoň se nemíchej do mého vyšetřování. Zdrž tu těch pět mužů do doby, než dorazí Kostra Nor. Jeho vyšetření bude vypadat jako obyčejná lékařská prohlídka."

Rhodan vypadal najednou zamyšleně.

„Vlastně proti těmto mužům mluví jenom Medúzin mor. V jejich pokročilém stadiu by se u nich už měl nějak projevit. Pravda, jsou vyčerpaní, ale to by byli i bez této nemoci. Možná, že ty četné transmise zpomalily krystalizaci molekul, nebo ji úplně znemožnily. V tom případě by se ovšem uzdravili."

„Nezapomenu se Kostry Nora zeptat, co si o tom myslí. Ale myslím si, že kdyby bylo tak jednoduché léčit Medúzin mor, už by se to dávno dělalo."

2.

„Jen tu trčíme tři dny a nic se neděje."

Imar Arcus stál u okna a díval se do zahrady. Tvářil se mrzutě a výhružně.

„Že se nic neděje?" opakoval Son. „Ty jsi dobrý, Imare. Děje se řada věcí. Ty věčné lékařské prohlídky už mi jdou na nervy. Říkají, že mají starost o naše zdraví. To jim máme věřit?"

„Buďte opatrní," varoval Hegete.

„Neboj se," uklidňoval ho Halgor. „Měli jsme dost času prohledat svoje pokoje. Není tu žádný odposlech. Buď nás opravdu nepodezřívají, nebo nás chtějí uchlácholit, abychom se cítili v bezpečí."

"Přesně to si také myslím." Imar stále ještě vyhlížel do zahrady. „Všimli jste si, že Atlan se teď tváří přátelsky? Že by nás už nepodezříval?"

„Tomu nevěřím," řekl Hegete. „Jen počkejte, co bude dál."

Halgor přistoupil k Imarovi.

„Nezapomínejte na náš úkol," připomněl. „Musíme pod nějakou záminkou opustit Kahalo a venku v kosmu, až dorazí sféra, za dramatických okolností zdánlivě umřít. Teprve pak budeme moci splnit své poslání."

„Jak odtud můžem zmizet a nevzbudit přitom podezření?"

Halgor už nemusel na tu otázku odpovídat, zodpověděla se sama.

Navštívil je sám Rhodan.

Když vstoupil, sedělo pět agentů kolem stolu. Vstali a zůstali stát, dokud jim Rhodan nepokynul, aby si zase sedli.

„Vím, že už máte dost vší té péče, ale bylo to nutné. Nemohli jsme nic riskovat, museli jsme dokonce počítat i s tím, že Maahkové na vás provedli některé úpravy, abyste se stali našimi nepřáteli. Ale všechny testy to vyloučily. Splnili jste svůj úkol a teď vás čeká delší dovolená. Když budete chtít, pošleme vás na ASTO IV. Víte, že tam jsou vynikající lékaři a zotavovny."

„Jenom ne na ASTO IV!" vykřikl Imar ukvapeně. Rychle dodal: „Chápejte, pane, už máme dost lékařů a prohlídek. Když dovolená, tak nerušená."

Rhodan nedal najevo, co si myslí.

„Jak si přejete. Dopravní loď KITARA vás tedy doveze nejdřív na Opposite, jestli vám to tak vyhovuje, pánové."

Halgor rychle řekl, aby ho někdo nepředběhl:

„Samozřejmě, pane. Když ne na Zemi, tak aspoň na Opposite."

Rhodan se tvářil vážně.

„Nemůžeme teď vyslat žádnou loď na mimořádný let, je mi líto. Musíte se zatím spokojit s Opposite."

Když Rhodan odešel, pět dvojníků se na sebe zadívalo.

„Tady něco nesouhlasí," šeptal pohněvaně Son. „Zrovna na ASTO IV nás chtěli poslat! Tam by ještě přišli na to, jak to s námi je."

„Opposite nám vyhovuje," řekl Halgor. „Při letu tam to provedem. Nejdřív si musíme zjistit, jak velká je KITARA a kolik má mužů v posádce."

Son-Hao neklidně přecházel.

„Nemůžu si pomoct, přátelé, ale Rhodan jen předstírá, že nic netuší. Určitě nás podezřívá."

„Nesmysl!" zasmál se Halgor. „Pokud má někdo podezření, tak je to jenom Atlan. A možná i to divné zvíře, ten myšob Gucky. Ty dva jsem v posledních dnech viděl často spolu. Jsem si jistý, že nás sledují."

„Ty vidíš všude duchy," namítl Hegete. Sám se ale moc jistý necítil. „Nemáme už moc času."

O dvě hodiny později pro ně přišel nadporučík Seifer.

„Stěhujete se už dneska. KITARA sice startuje až zítra ráno, ale bude lepší, když si na nové prostředí začnete zvykat hned. Moc toho na zabalení stejně nemáte."

Halgor a Hegete šli napřed. Ostatní tři je následovali s nadporučíkem Seiferem.

„Máme si zvykat...?" podivoval se Hegete. „Co je to najednou za nové metody? K čemu najednou takový jemnocit? Dřív jsme - vlastně naše originály - prostě nastoupili do lodě a letěli. Myslíš si také, že se za tím něco skrývá?"

„Nevím. Ale pro nás je to příznivé. Alespoň se naučíme loď dobře znát. Po startu by na to už nebylo dost času. Na Opposite to

není daleko a my musíme jednat dřív, než tam dorazíme."

Vůz je dopravil až na kosmodrom.

Ukázalo se, že KITARA je jen malá transportní loď. Posádku tvořilo jen dvanáct mužů. Jeden z nich byl lékař, který se po převzetí pacientů vzdálil s nadporučíkem Seiferem. Pravděpodobně dostával ještě poslední instrukce.

KITARA pracovala jako zásobovací loď mezi solární základnou Opposite a planetou Kahalo. Posádka znala kurz zpaměti a dovedla by loď k cíli i ve spaní.

„Nejdřív se podíváme po mikrofonech," poručil Halgor, když osaměli v kabině. „Musíme si být jistí, že můžeme spolu mluvit, aniž nás někdo uslyší."

Nic nenašli.

Později je navštívil kapitán lodi major Challenger. Změřil si své pasažéry zvláštním pohledem.

„Odstartujeme zítra v poledne," řekl. „Kdyby došlo k něčemu nepředvídanému, například k útoku Maahků, vzletíme ihned. Tak zní mé rozkazy. Nedivte se tedy, když odletíme najednou."

„Nám je to jedno," řekl lhostejně Son. „Vždyť máme dovolenou."

Challenger se chápavě usmál.

„Doufám, že se budete tady na palubě cítit dobře. Kdybyste si něco přáli, vzkažte mi. V téhle kabině není bohužel zavedený interkom, ale loď není velká. Najdete mě nebo prvního důstojníka kdykoliv na můstku."

Zvedl se a šel ke dveřím.

„Bude ho škoda," prohodil Imar. "Je to milý chlapík."

„Bohužel je to nutné," pokrčil rameny Hegete. "Jen aby to už bylo za námi. Z toho věčného čekání jsem nervózní. Až mě z toho bolí břicho."

Halgor se bezděky chytil za prsa.

„To není břicho, Hegete. To je ten tupý pocit na prsou. Možná jsme to přece měli říct lékařům."

„Zbláznil ses? To by prohlídky nikdy neskončily. Jestli duplikátor něco zkazil, stejně nám nikdo nepomůže.

Musíme vydržet do konce."

„A jak bude ten konec vypadat? Bude to naše záhuba?"

„To bych neřekl. Budou nás ještě potřebovat."

Doufejme, myslel si Halgor, ale mlčel.

Povstal z ničeho, stvořen podle lidského vzoru. Přesto se mu život líbil. Vždycky to bylo lepší než neexistovat.

* * *

Rychlý křižník SPILWIGGE se řítil galaxií a ve dvou dnech dorazil k cíli. Jeden den trvalo, než na planetě ASTO IV sehnali Kostru Nora. Přišel s celou svou výbavou a křižník hned zase odstartoval. To bylo 14. dubna 2401. Když začínal 15. duben, měli ke Kahalu ještě pět tisíc světelných let. Naposled se vnořili do lineárního prostoru. SPILWIGGE se znovu zhmotnila v normálním vesmíru ani ne světelnou hodinu od Kahala.

Dokázali to!

Winter ale věděl, že jeho loď se hodí leda do šrotu.

* * *

„Děkuji vám, Kostro Nore, že jste přišel."

Hubený lékař se na Atlana dlouze zadíval, než odpověděl:

„Muselo se přihodit něco opravdu mimořádného, když jste mě sem nechali přivézt. Propukla snad epidemie Medúzina moru?"

„Naštěstí nikoli," zděšeně odpověděl Atlan. „Posaďte se, vysvětlím vám, co od vás chci. Je pro nás všechny životně důležité, abyste prokázal všechen svůj medicinský um a odhalil tajemství, které my sami rozřešit neumíme. Poslouchejte dobře...."

Atlan referoval. Mluvil skoro hodinu a neskrýval své podezření o nepravosti pěti agentů. Kostru Nora ihned zaujal fakt, že se Medúzin mor u pěti agentů nejen nehoršil, ale spíš se zdálo, že ustoupil. Viděl všech pět mužů před jejich odletem a o jejich nemoci věděl vše velmi podrobně. Předpokládal, že už jsou mrtví.

„Moje dosavadní zkušenosti mi říkají, že to, co teď popisujete, je naprosto nemožné. Žádný lidský tvor tu nemoc ještě nikdy nepřežil. Příznaky neustupují, neexistuje žádné klidové stadium. Nemůžu se

dočkat, až ty lidi vyšetřím."

Atlan se hořce zasmál.

„Musíme počkat až na souhlas Rhodana."

Lékař se na něj udiveně zadíval.

„Rhodan? Co ten proti tomu má? Myslíte, že s vaším podezřením nesouhlasí? To já zatím také ne. Může být tisíc důvodů, proč se agenti teď zdají zdraví. Ale musíme se o tom přesvědčit."

V té chvíli vstoupil do místnosti Rhodan s Mercantem. Doprovázel je Gucky a povzbudivě na Atlana mrkal.

Rhodan a Mercant pozdravili a usadili se. Gucky zůstal stát stranou.

„Tak tady je tvé překvapení, Atlane. Povolil jsem přivézt Kostru Nora a souhlasím i s vyšetřováním agentů. Pod jednou podmínkou, doktore."

"Jak zní?"

„Agenti nesmí mít žádné tušení, čeho se prohlídka týká. Vysvětlete jim třeba, že zkoumáte vliv záření z Andromedy na lidské tělo. To bude znít pravděpodobně."

„Souhlasím. To vyhovuje i mému etickému cítění. S lidmi ohroženými smrtí, způsobenou Medúziným morem, také o jejich chorobě nemluvím. Takže jsme dohodnuti."

„Ještě něco. Gucky se pokusí zachytit myšlenky těch pěti mužů. To by nám pomohlo. V kabině KITARY, kde jsou ti muži ubytováni, je průhledná stěna, maskovaná jako zrcadlo. Za ní bude Gucky i Atlan a budou sledovat vaše vyšetření."

„Není to riskantní?"

„Určitě ne. Už jsou v té kabině od včerejška a nic jim nebylo podezřelé. Mikrofony jsme tam nedali, ty by našli."

„Kdy mám začít s vyšetřením?" zeptal se Kostra Nor.

„Hned. KITARA má odstartovat ještě dnes."

Kostra Nor se tedy odebral na KITARU. Gucky s Atlanem se zatím teleportovali do místnosti skryté za zrcadlem, takže o jejich přítomnosti nevěděla ani posádka KITARY.

„Je mi líto, pánové," oslovil Aras agenty, „ale musíme ještě ověřit, jestli nějaké neznámé záření v mlhovině Alfa na vás nezanechalo následky. Slibuji, že si s prohlídkou pospíším. Jmenuji

se Kostra Nor - ale to asi víte."

Agenti to věděli. Převzali celý obsah mozků původních agentů, takže věděli, že Kostra Nor je vyšetřoval už jednou před odletem. Nevěděli ale proč, protože to nevěděli ani původní agenti. Jakékoli vzpomínky na Medúzin mor v jejich pamětích byly potlačeny.

„Jistě, že vás známe," řekl klidně Halgor. „Začněte s prohlídkou."

Gucky zachytil proudění z jejich mozků, ale obsah impulzů nedokázal vyluštit. Začalo ho proto víc zajímat myšlení lékaře, které bylo jasně čitelné. Vědec stál před hádankou, kterou nechápal.

„Tak co?" šeptal Atlan.

„Nemá to smysl," odpověděl Gucky. "Nemohu nic zachytit, jejich mozky mlčí. Ale Kostra Nor asi zjistil něco zajímavého. Počkáme si, co nám řekne. Tady už nemá cenu se zdržovat."

Atlan vzal Guckyho za ruku. Tělesný kontakt byl při teleportování nezbytný. Gucky skočil.

Kdyby byli s Atlanem počkali ještě půl hodiny, mohlo možná všechno dopadnout zcela jinak.

* * *

Kostra Nor ještě s prohlídkou neskončil, když mu kapitán KITARY přinesl naléhavý vzkaz, aby se dostavil k Rhodanovi. Opustil znepokojené agenty, kteří nevěděli, co si mají myslet, a spěchal na velitelství. Rhodan, Atlan, Gucky a Mercant už na něj čekali.

„Je to nemožné!" vyštěkl na ně.

„Co je nemožné?" zeptal se Rhodan.

Kostra Nor se rozhlédl po přítomných.

„Řeknu to krátce: U těch pěti jsem nenašel ani nejmenší známky, že někdy v životě byli napadeni Medúziným morem. Ani stopu! Jsou naprosto zdraví a dožijí se ještě desítek let. Dobře si pamatuji lékařský nález před jejich odletem. Podle něj by museli být mrtví už tři týdny."

Atlan se tvářil triumfálně, Rhodan neproniknutelně.

„Je nějaká možnost, že došlo ke spontánnímu uzdravení? Třeba

četnými přenosy transmiterem?"

„Vyzkoušeli jsme všechno myslitelné, pane, abychom tuto nemoc vyléčili nebo aspoň zmírnili její průběh. Dělali jsme na ASTO IV pokusy i s transmiterem."

„A výsledek?"

„Negativní. Přenosy neměly vůbec žádný vliv."

„Je jiná možnost?"

„Snad záření nějakého slunce v mlhovině Alfa. O tamních poměrech přece nevíme vůbec nic."

„Poslední otázka: Považujete za možné, že by ti muži byli někdo jiný než ti, které jste prohlížel před jejich odletem?"

„Jsou to oni, pane. O tom nemůže být pochyby."

Rhodan vstal.

„Děkuji vám," řekl. „Udělal jste, co bylo možné. Postarám se, abyste byl rychle přepraven zpátky na ASTO IV."

Když Kostra Nor odešel, podíval se Rhodan tázavě na Atlana.

„Můj názor se nezměnil," prohlásil Atlan. „Gucky i já jsme přesvědčeni, že nám Maahkové poslali špiony. Uděláš chybu, jestli necháš KITARU s nimi na palubě odstartovat. Podle mě je jen jedna možnost, jak ten problém vyřešit."

„Která možnost?"

„Usmrtit těch pět agentů."

Rhodan se na něho upřeně zadíval.

„Zbláznil jsi se? Nemůžeme přece kvůli tvému neurčitému podezření zabít pět lidí. Už o tom nechci nic slyšet. Myslím, že to je zatím vše."

„Co budeme dělat?" zeptal se Gucky Atlana, když zůstali sami. „KITARA dnes odstartuje. Pak bude pozdě! Měl jsi od začátku pravdu, Atlane."

„Bohužel, Gucky, bohužel. Ale oni chtějí důkazy! Jako by všechno vždycky záleželo na důkazech!" Zachmuřeně uvažoval. „Nikdo nezná Maahky tak dobře jako já! Nevím, jak to udělali, ale poslali nám ty nejdokonalejší špiony, jací kdy byli. Co ale sledují? Jaký úkol dostalo těch pět mužů? Nemohou se volně a nepozorovaně pohybovat..."

„Jednu možnost mají," upozornil Gucky vzrušeně. „KITARA!

Ta loď má jen dvanáct mužů posádky. Jestli se agentům cestou podaří je přemoci a lodi se zmocnit..."

„Gucky!" Atlan mu stiskl paži tak silně, že myšob málem vypískl. „To je ono, Gucky! Pojď, pospěš si! Musíme zabránit KITAŘE odstartovat. Rhodana se ptát nebudem. Nevím, jak může být tak lehkomyslný. Přenes mě k veliteli kosmodromu!"

Dostali se tam přesně o čtyři vteřiny pozdě.

3.

Když araský lékař agenty opustil, Cole si klidně sedl na svou postel a zavzdychal.

„Všechny můžeme ošidit, ale tenhle lékař se mně nelíbí. Vidím na něm, že něco ví, něco, co nám nechce říct. Proč vlastně byla tahle prohlídka, vždyť jsme jich už prodělali stovky."

Imar zašeptal:

„Je nejvyšší čas jednat. Kéž bychom už odstartovali!"

"Jen abychom se neukvapili!" varoval Halgor. "Nálet na Kahalo může začít každým okamžikem. Pak odstartujeme tak jako tak. Sféra tu musí být během příštích deseti hodin."

Hegete se podrbal na své protéze.

„Já jsem připravený."

Ozvalo se zaklepání.

Halgor vrhl na přátele varovný pohled a otevřel dveře. Na prahu stál muž v uniformě palubního technika.

„Promiňte, že ruším," řekl. „Jsem technik Bing Hallgan. Kapitán se ptá, kde budete chtít jíst. Tady ve svém pokoji nebo v jídelně?"

Halgor si tajně oddechl.

„Pokud je to možné, raději bychom jedli tady."

Bing Hallgan přikývl.

„Jak si přejete," odpověděl a zmizel směrem k velitelskému můstku.

Halgor zavřel dveře.

„Tak to by bylo všechno. Jsou skutečně velkorysí. Myslím, že už si nemusíme dělat starosti. Všechno jde podle plánu..."

Dál se nedostal.

V lodi se rozezvučely sirény. Loď startovala.

„Tak bez ohlášení?" Imar zapomněl na opatrnost a hlasitě vykřikl. „Něco se muselo přihodit. Maahkové jsou tady!"

Son-Hao k němu přiskočil a zacpal mu ústa.

„Zbláznil jsi se? Drž hubu!"

KITARA vyrazila do vesmíru.

Kapitán Challenger podle Rhodanova příkazu vystartoval ve

stejném okamžiku, kdy došlo k očekávanému útoku Maahků.

* * *

Když se Atlan a Gucky rematerializovali v kontrolním stanovišti kosmodromu, bylo už pozdě.

Nad šesti pyramidovými transmitery Kahala se objevily flotily Maahků.

Byly to stovky bitevních lodí, které se vynořily z ničeho a formovaly se k boji. Byly ovládány jen roboty, protože žádný Maahk by zbytečně neriskoval svůj život.

Obrana Kahala se rozběhla automaticky jako stroj. Dělové věže vyjely ze svých maskovaných postavení a zahájily palbu na útočníky. Bitevní křižníky se strašlivými transformačními děly se odlepily od země.

Atlan a Gucky stáli v kontrolní věži a dívali se na přistávací plochu, která se táhla až k obzoru. Konečně objevili KITARU. Stála opodál startujících bitevních křižníku, bylo snadné ji přehlédnout, protože měla jen osmdesát metrů v průměru.

„Startuje!" zašeptal Gucky rozzlobeně. „Přišli jsme pozdě."

„Pojďme zpátky za Rhodanem. Má teď hodně starostí, když Maahkové zaútočili."

Teleportovali se na velitelství. Rhodan sledoval obranu Kahala. Víc než polovina ze čtyř set nepřátelských lodí už byla zničena.

„Podivné," řekl jim na uvítanou. „Velmi podivné."

„Co se ti zdá podivné, Perry?" zeptal se Atlan.

„Ten útok je podivný. Proč jsou Maahkové tak lehkomyslní? Jistě vědí, že máme na Kahalu dost zbraní na obranu. Co tedy tím útokem sledují?"

„Mně je podezřelá ta časová shoda s odletem KITARY," uvažoval Atlan. "Jestli ti muži mají pro Maahky něco vykonat, teď k tomu dostali nejlepší příležitost."

„Uvidíme," odpověděl Rhodan. „Možná jsem udělal chybu. Za dvacet čtyři hodiny by měla být KITARA na Opposite. Jestli tam nedoletí..." Rhodan zmlkl a podíval se na Atlana. Pak pokračoval: „Jestli tam nedoletí, omluvím se tobě i Guckymu."

„Nevím, jestli nám to pak bude ještě něco platné," namítl Atlan.

* * *

KITARA se vznášela v kosmu.

Ve srovnání s její rychlostí při lineárním letu se teď opravdu jen vznášela. Měla obvyklou přestávku na oddych, kterou potřebovaly motory i posádka.

Halgor se podíval na hodinky.

„Útok na Kahalo už asi vrcholí. Možná už dorazila sféra. Musíme jednat."

„Však už je na čase," zavrčel Hegete. „Už jsme čekali dost dlouho."

Son-Hao přiskočil ke dveřím, aby se ujistil, že jsou zamčené, pak se otočil, dramaticky rozpřáhl ruce a zvolal:

„Začněme, přátelé!"

"Jen klid," varoval Cole.

Imar poklepal Hegeta po rameni: „Vybal své nářadí. Loď je teď v normálním prostoru, je příhodná doba. Při příští zastávce by mohlo být pozdě. Sféra dlouho nečeká."

Hegete se poškrábal v černých vlasech, pak se věnoval své umělé noze. Zmáčkl tajný knoflík, protézu uvolnil a položil na postel.

Kdyby bývala Mercantova tajná služba méně ohleduplná, mohla protézu prohlédnout. Atlan to radil, Rhodan byl proti. Teď už bylo pozdě.

Dříve byl v protéze ukryt tajný hyperfunkční vysílač, kterým posílal původní, pravý Hegete svoje zprávy na ANDROTEST III. Teď k němu přibyly některé další věci.

Nejdůležitější byl Maahky sestrojený zaměřovací vysílač. Jenom jeho pomocí mohli agenti z KITARY přivolat tajemnou sféru.

Kromě vysílače byly v protéze ukryty ještě mikrozbraně.

„Nejdřív se musíme postarat o posádku," prohlásil Halgor. „Všechny musíme zabít."

„Kdo je mrtvý, ten nic neprozradí," souhlasil Imar.

„Navrhuji použít plyn," přidal se Son. O zabíjení mluvili bez emocí.

„Dobrá, tak plyn," přikývl Hegete. Sáhl do protézy a vytáhl patronu s červeným knoflíkem na jednom konci. „Pustíme ho do ventilace. To nebude trvat déle než pět minut."

„A co my? Vezmeme si plynové masky?" zajímal se Son-Hao.

Hegete sáhl znovu do protézy.

"Je tu bohužel jen jedna. Musí stačit. Uzavřeme příchod vzduchu do naší kabiny. Později si vezmu masku a půjdu otevřít východ z lodi, aby plyn unikl. Tyto dveře jsou neprodyšné. Výměna vzduchu nebude trvat déle než tři minuty."

„O to se postarám já," namítl Halgor. „Dej mi tu masku."

„Pro mne za mne, ty jsi boss. Nezapomeň si vzít skafandr, než otevřeš východ z lodi."

Halgor se zašklebil a strčil si masku do kapsy.

„Kdo pustí plynovou patronu do ventilace?" zeptal se.

„To udělám já" hlásil se Imar.

Halgor zamítavě zavrtěl hlavou.

„Nezlob se, ty jsi moc impulzivní a my nesmíme riskovat. Colee, to si vezmeš na starost ty."

Imar se uraženě položil na postel, i když uznával, že Halgor má pravdu. Neprotestoval.

Hegete podal Colovi patronu. „Je to docela jednoduché. Když zmáčkneš červený knoflík, bude to trvat přesně dvě minuty, než plyn začne proudit. Za tu dobu se musíš vrátit sem. Plyn zabíjí během několika vteřin."

Halgor se podíval na hodinky.

„V nejbližších minutách se vše rozhodne. Jestli byl Rhodan opravdu tak lehkomyslný a poslal nás pryč samotné bez skryté ostrahy, začne za pár dní skutečný útok na Mléčnou dráhu. Maahkové si vezmou zpátky, co jim Arkonidané před deseti tisíci lety odňali a čeho se pak neprávem zmocnili Pozemšťané."

Cole zatím vyšel z kabiny. Chodby byly prázdné. Sjel výtahem do poschodí, kde bylo zařízení na obnovu vzduchu. Odtud se dodával čerstvý vzduch do ventilace v celé lodi. Jedna zásuvka na zařízení byla označena „Přísady". Cole ji otevřel a vložil do ní patronu se smrtícím plynem. Předtím stiskl na patroně červený knoflík. Teď mu zbývaly dvě minuty k návratu do kabiny. Opatrně otevřel dveře na

chodbu - a díval se na široká záda muže v uniformě palubního technika.

Strnul a sotva se odvažoval dýchat.

Těžko by našel výmluvu pro svou přítomnost zde, a kdyby ho technik začal podezřívat, vyhlásí poplach a v několika vteřinách bude mít posádka nasazené plynové masky nebo skafandry.

Cole se opatrně podíval na hodinky. Ještě sto vteřin, pak začne z patrony proudit plyn do ventilace.

Technik netušil, že za ním někdo stojí. Kontroloval utěsnění nákladních prostor. Když skončil, šel k výtahu. Cole s ulehčením viděl, že muž sjíždí šachtou dolů. Několik vteřin počkal a pak vyjel nahoru. Deset vteřin před vypuštěním plynu vešel do kabiny. Přátelé ho s napětím očekávali.

„Vyšlo to," řekl stručně. „Právě teď začne plyn účinkovat. Tady všechno v pořádku?"

„Přívod vzduchu do kabiny jsme zavřeli, jestli myslíš tohle. Půl hodiny to vydržíme."

„Pět minut stačí," prohlásil Hegete.

Pro agenty to bylo dlouhých pět minut. Pak si Halgor nasadil plynovou masku a vyšel z kabiny. Rychle za sebou zavřel dveře, aby dovnitř nevniklo větší množství plynu.

Dvanáct mužů posádky zastihla smrt už po prvním nadechnutí. Sedm z nich zemřelo ve spánku, ostatní padli na svých pracovištích jako zasaženi bleskem. Neměli ani čas pochopit, co se děje.

Halgor došel k hlavnímu východu a pootevřel jej. Cítil průvan, kterým kolem něj unikal z lodi vzduch. Ani ne za deset minut bylo v lodi vzduchoprázdno. Pro jistotu obešel chodby a zotvíral dveře do místností. Přitom našel dvanáct mrtvol.

Loď teď patřila páté koloně Maahků.

Nebyla to velká loď, ale byla to první základna Maahků v Mléčné dráze.

Mohla začít další fáze geniálního plánu.

4.

Počkali půl hodiny.

„Teď už není ve ventilaci ani stopa jedu," ujišťoval Cole. „Můžeme zavřít hlavní vchod."

„A kdo se přihlásí jako pokusný králík?" ptal se Son.

Imar vyskočil z postele.

„Doufám, že nikdo nemá nic proti tomu, abych taky něco udělal." U dveří se ještě otočil. „Zavřu hlavní vchod, počkám, až se tlak v lodi vyrovná, a pak sundám helmu. Jestli nebudu zpátky do patnácti minut, buďte radši opatrní."

Odešel, než mohl kdokoli cokoli namítnout.

Ventilace stále ještě běžela a obnovovala vzduch v lodi. Imar zavřel vnější dveře. Hlídal ukazatel tlaku vzduchu, dokud se ručička nevyšplhala na zelené pole. Normální tlak. Krátce zaváhal, pak rozhodným pohybem rozepnul závěr helmy a hluboce vdechl.

Nic.

V ovzduší už žádný jed nebyl.

Vrátil se do kabiny.

„Myslím, že je všechno v pořádku. Vyházíme nejdřív mrtvé z lodi, nebo přivoláme sféru?"

„Hegete zavolá sféru," řekl Halgor. „My ostatní se postaráme o mrtvé."

Otevřeli hlavní východ a mrtvoly prostě vyházeli do prázdného prostoru. Byly to drobné tečky rozeseté ve vesmíru. Žádný zaměřovač je nemůže zaregistrovat.

Když splnili svůj úkol, shromáždili se na velitelském můstku. Hegete zatím zcela rozebral zbytek své protézy a sestavil zaměřovací vysílač.

„A je to," oznámil hlasem člověka, který předvádí kouzlo. „Jestli už je sféra v Mléčné dráze, bude u nás za několik minut. Držte palce, přátelé." „Radši už to spusť," doporučil mu střízlivě Halgor.

Hegete přikývl a stiskl tlačítko.

* * *

Někde v prázdném prostoru čekala sféra.

Nebyla hmotná, takže by ji nebylo možné zaměřit normálními přístroji. Ani prostým okem by ji nebylo vidět. Kdyby ano, vypadala by jako koule o průměru asi třicet metrů. Uvnitř měla různou výzbroj a stroje, vše v polostabilním stavu. Byl to neviditelný oblak energie, který čekal na rozkaz.

Na první signál překonala vzdálenost víc než milion světelných let a zhmotnila se nad šesti pyramidami Kahala, stále ještě neviditelná. Bitva o Kahalo byla mezitím rozhodnuta ve prospěch Pozemšťanů. Proti jejich transformačním dělům nebyla žádná ochrana.

Rhodan nedával najevo žádnou radost z brzkého vítězství.

„Nechápu to," opakoval stále. „Co tím Maahkové doopravdy sledují?"

„Už máš zprávu z KITARY?" zeptal se ho Atlan.

„Neodpovídá."

„Kdy má doletět na Opposite?"

„Až za osm hodin. Během lineárního letu se s ní spojit nemůžeme, ale Challenger se má hlásit o přestávkách. Dvakrát to udělal, potřetí ne."

Atlan přikývl.

„Tušil jsem to."

„Třeba je to jen náhoda," namítl Rhodan.

Atlan zavrtěl hlavou.

„Kdy mi konečně uvěříš, že nejde o náhodu, ale o rafinovanou hru? Jestli moje podezření neklame, poslali jsme s KITAROU na Opposite pět Maahků. Teď si vyčítám, že jsem tě poslechl. Kdybych těch pět měl tady před sebou, dlouho by naživu nezůstali."

Rhodan trval na svém.

„Nechci žádná překotná rozhodnutí, Atlane. Jestli najdu nejmenší důkaz pro tvoje podezření, budeš mít mou plnou podporu."

„To už pravděpodobně bude pozdě," řekl Atlan.

Rhodan na to neodpověděl. Díval se na obrazovky.

Ale sféru neviděl.

Nikdo ji neviděl.

Stála v rematerializačním prostoru nad šesti pyramidami a

čekala.

* * *

„Musí tu být už každým okamžikem," řekl po hodině čekání Halgor.

Hegete pozoroval stupnici svého zaměřovacího přijímače.

„Zatím žádný signál. Možná, že ještě nad Kahalo nedorazila."

Son a Imar sledovali obrazovku. V prázdném prostoru se pohybovaly tisíce sluncí. KITARA rychlostí světla letěla nekonečnem. Přesné zaměření nebylo možné. Všechny přístroje byly vypnuty.

„Co je vlastně sféra?" zeptal se náhle Cole.

Skutečný Cole Harper byl biofysik. O hyperfysice toho nikdy moc nevěděl.

Imar se mu to snažil vysvětlit:

‚Je to energetická bublina, pokud vím, neviditelná. Jsou v ní zařízení, která potřebujeme. Bohužel se v ní nedají přepravovat organické látky, jinak si mohli Maahkové ušetřit to divadýlko s námi. Ta zařízení nám umožní Přepólovat transmiter ve slunečním šestiúhelníku. Předměty, které se do něj dostanou, se už nebudou automaticky zhmotňovat nad Kahalo, ale tam, kde my určíme. To je důležité vzhledem k tomu, že Kahalo obsadili Pozemšťané. Teď už na Kahalo nebudeme odkázáni a získáme bezprostřední přístup z Andro-Alfy do libovolného úseku Mléčné dráhy. Pozemšťané se budou divit, až se černé lodi Maahků najednou objeví všude. V tom je význam sféry a také význam našeho úkolu."

Son se zasmál.

„Není to fantastické? Nás pět otevře celou Mléčnou dráhu invazi Maahků."

„Ale málem by se bylo podařilo té invazi zabránit," připomněl Halgor. „Jedinému Arkonidanovi - a malému, bezvýznamnému myšobovi. Kdyby je byl Rhodan poslechl, nebyli bychom teď tady."

„Už je tu!" vykřikl náhle Hegete. Ukazoval na stupnici svého zaměřovače. „Sféra dorazila!"

Ostatní se dívali na obrazovky. „To je divné - je tam venku, ale

nevidíme ji. Dej jí příkaz, Hegete."

Hegete přikývl a obratně manipuloval s vysílačkou. Neviditelná bublina energie pronikla obalem lodi a klesla na hladkou kovovou podlahu v prázdném nákladním prostoru.

Hegete vstal.

„Hotovo. Je tady pod námi, zhmotňuje se. Podíváme se na ni?"

„Zůstaň tady," rozkázal Halgor. „Půjdeme tam my."

Spolu s Imarem, Sonem a Colem se spustili výtahem do nákladního prostoru. Když tam vystoupili, oslnila je neuvěřitelná záře. Ležela tam zářivá průsvitná koule, a v jejím nitru prosvítaly obrysy zvláštních přístrojů. Ty se pomalu zhmotňovaly a stávaly se neprůhlednými. Koule zůstala, ale ubývala jí záře.

Čtyři muži jen opatrně a pomalu otvírali oči.

Konečně se dočkali, pomocná zařízení k nim dorazila ze vzdálenosti víc než milionu světelných let.

„Tak jsme to dokázali," s uspokojením řekl Halgor.

„Už nás nikdo nezadrží," přidal se Son.

Jenom Cole se zatvářil přemýšlivě.

„Co zas máš? Jsi nespokojený?" ptal se Imar.

„Ještě nemáme vyhráno. Musíme se postarat, aby nikdo KITARU nepostrádal. Za šest hodin by měla přistát na Opposite. Musíme najít dobrý důvod, proč se tam nedostane."

„Cole má pravdu," souhlasil Halgor. „Já mám nápad. Sféra je v lodi. Hegete vypnul vysílač, takže tu zůstane. Postarejme se tedy nejdřív o zastírací manévr, a pak může začít další fáze přípravy invaze."

Vrátili se na můstek, kde už na ně netrpělivě čekal Hegete. Protézu už si zase nasadil.

Vysílačku měl zapnutou.

„Udělal jsi to bez rozkazu," vytkl mu Halgor.

„Mám zapnutý jen přijímač, Halgore, ten nikdo nemůže zaměřit. Chtěl jsem vědět, co se děje na Kahalu. Útok robotů už skončil, jak se dalo čekat. Pozemšťané jsou náramně pyšní na svůj úspěch. Ani je nenapadne čekat brzy další útok. Jenom ten Arkonidan mi dělá starosti."

„Atlan? A proč?"

„Pořád posílá vzkazy Challengerovi, kapitánovi naší lodi. Čeká na odpověď. Na Opposite už dal pokyn, aby nás hned po přistání uvěznili. Udělali jsme nějakou chybu?"

Z přijímače se ozval zesílený hlas.

„..voláme KITARU! Tady základna Kahalo. Voláme KITARU. Kapitáne Challengere, ozvěte se! Naléhavé!"

Výzva se opakovala třikrát, pak přijímač zmlkl.

„Takhle to jde pořád dokola," vysvětloval Hegete. „Ani bych se nedivil, kdyby nás už Atlan stíhal se svazem lodí."

„Tak dobrá," řekl Halgor po chvilce přemýšlení. „Musíme Atlana svést na falešnou stopu. Poslechněte si, jak to uděláme..."

* * *

Gucky se s Atlanem teleportoval do hlavní rádiové centrály na Kahalu.

Velící důstojník jim vyšel vstříc.

„Pořád ještě žádný kontakt, pane. Voláme nepřetržitě, ale neodpovídají. Buď není jejich přijímač v pořádku nebo ho mají vypnutý. Ani vysílač nefunguje, jinak by posílali alespoň rutinní hlášení."

„Chtěl bych slyšet jejich poslední zprávu."

Důstojník odvedl Atlana a Guckyho do archivu. Zapnul obrazovku, kde se objevila výrazná Challengerova tvář. Podával hlášení a uváděl pozici lodi a čas hlášení. Pak řekl:

„Ozveme se zase za tři hodiny. Teď budeme mít druhou odpočinkovou pauzu. Končím."

To bylo vše. Tři hodiny však už dávno minuly.

Něco se muselo stát. Co asi....?

„Zkoušejte dál spojení s KITAROU", poručil Atlan důstojníkovi.

„Kam teď?" zeptal se myšob.

„K Rhodanovi!"

Rematerializovali se do centrály. Tentokrát si Atlan nebral žádné servítky.

„Poslouchej, Perry. Je to vážnější, než si myslíš. KITARA se nehlásí. Možná, že agenti už zasáhli. Já bych..."

„Už zase nějaké dohady? Tak co chceš?"

„Rychlý křižník, dobrou posádku a tvůj souhlas, abychom hledali KITARU."

"Nemělo by smysl ti to vymlouvat, viď?" Rhodan pozoroval obrazovku. „Bitva už pomalu končí. Jeden rychlý křižník bude brzy k dispozici. Je váš, přeju vám štěstí."

„Děkuji, Perry."

Atlan stiskl Rhodanovi ruku a počkal, až se rozloučí i Gucky. Pak se oba teleportovali do prostoru přístaviště. Rádiem přivolali lehký křižník LITUVIA. Přistál za deset minut.

Gucky s Atlanem se teleportovali rovnou do velitelského stanoviště LITUVIE a svým nečekaným objevením tu vyvolali paniku mezi důstojníky. První důstojník, nadporučík Kawon, polekaně uskočil, když mu Gucky šlápl na nohu. Uklidnil se, když poznal myšoba.

„Ale to se podívejme! Náš přítel Gucky! Jaká čest přivítat na palubě takového hrdinného bojovníka!"

Gucky pátral v jeho myšlenkách, ale našel jen nepatrnou stopu ironie.

„Taková čest nás jistě bude něco stát," pokračoval Kawon.

„To tedy bude," potvrdil Gucky. „Poslechněte si, co říká Atlan vašemu kapitánovi."

Kawon přistoupil ke skupině důstojníků kolem Atlana.

„...protože se vaše loď právě uvolnila, majore Bimbolde. Jde o pátrání po nákladní lodi KITARA, která letí na Opposite a neodpovídá na rádiové volání. Je na ní pět agentů, kteří se vrátili z Andro-Alfy. Musíme najít loď i ty agenty." Sáhl do kapsy a podal kapitánovi list papíru. „Tady je pozice a čas posledního hlášení, které jsme zachytili."

Bimbold předal list svému navigátorovi.

„Kdy odstartujeme?"

„Hned, jestli tomu nic nebrání."

„Jistě, pane."

O dvě minuty později byla kulovitá kosmická loď měřící v průměru sto metrů v hlubinách vesmíru. Kahalo zůstalo daleko za nimi. LITUVIA přešla do lineárního prostoru.

Vrátila se do normálního vesmíru blízko místa, odkud bylo zachyceno poslední hlášení z KITARY. Letěla jednoduchou rychlostí světla. Na obrazovkách žhnulo zářivě bílé slunce. Zaměřovače zaznamenaly planety.

Atlan seděl vedle kapitána. Otočil se ke Guckymu.

"Po KITAŘE tu není ani stopa. Jestli se jí agenti zmocnili, budou se snažit před námi ukrýt. Pravděpodobně s ní někde přistáli. Prohledáme všechny soustavy, které jsou na přímé trase k Opposite."

„Všechny sluneční soustavy?" Gucky přistoupil k Atlanovi a podíval se do otevřeného hvězdného atlasu. Červená čára vyznačovala let KITARY z Kahala na Opposite. „Ale těch je spousta."

„To se jenom zdá. Ostatně nic jiného nám nezbývá. Ti muži jistě vědí, že s dopravní lodí nemají žádnou šanci proti bojové lodi flotily. Mají splnit nějaký úkol, o němž zatím nic nevíme. Budou se tedy hlavně snažit, abychom je nenašli. Nejlepší možnost jim k tomu dává přistání na některé neobydlené planetě."

„Zní to logicky," přiznal Gucky. Bílé slunce vystřídala na obrazovkách nějaká velká planeta, už docela blízko. „A jak dlouho nám potrvá všechny ty planety prozkoumat?"

Atlan pokrčil rameny.

Major Bimbold nahlédl do hvězdné mapy. Pak řekl: „Slunce je označeno G-K 5000. Počet planet není znám. Dosud neprobádaná soustava. Pravděpodobně neobydlená." Vzhlédl. „No, uvidíme."

Byla to vyprahlá pustá planeta s dýchatelným ovzduším a skrovnou vegetací. Několik řek se klikatilo v nedohledných plochách písku. Pahorky byly ploché a zvětralé. Nebyly tu žádné známky života. Byla to bezútěšná krajina.

LITUVIA obletěla bezejmennou planetu kolmo k rovníku ve výšce tisíc kilometrů. Zaměřovače neukázaly žádnou kompaktní kovovou hmotu. Zaznamenaly by KITARU, i kdyby byla ukrytá několik set metrů pod povrchem.

Při druhém obletu zamířili dál na východ. Atlan řekl:

"Nemůžeme čekat, že budeme mít úspěch hned napoprvé."

V té chvíli se ozval od zaměřovačů poplach. Na obrazovkách se narýsovaly barevné skvrny, některé výraznější, jiné jen slabé.

Současně zmlkly motory.

LITUVIA nebyla na oběžné dráze, proto byla přitažlivost planety silnější než odstředivá síla. Loď začala padat stále rychleji.

„Zapněte nouzové agregáty!" řekl klidně Atlan. „A kdyby ani ty nefungovaly, zkusíme to s antigravitačním polem."

Nouzový pohon je sice nezklamal, ale byl příliš slabý, než aby zabránil pádu těžké lodi. Přitažlivost byla příliš silná.

Major Bimbold se zašklebil, když zapínal antigravitační agregáty. Loď sice okamžitě ztratila svoji velkou váhu, ale padala dál. Nouzový pohon nabýval na síle. Přitažlivost planety přestávala účinkovat. LITUVIA pomalu měnila směr svého letu, linie letu se zploštila, až nakonec letěla souběžně s povrchem planety.

"Ztrácíme pořád výšku, pane," řekl bezradně major Bimbold. „Nerozumím tomu. Co se děje?" vrtěl hlavou. „Mohlo se stát, že jsme při boji s Maahky byli zasaženi a projevuje se to až teď?"

„Nepravděpodobné." Atlan ukázal na obrazovky, na nichž bylo vidět poušť. „Příčina je tady, majore. Pokuste se přistát dole na té pláni. Něco je pod tím pískem. Musím zjistit, co to je."

5.

„Poslední pozice LITUVIE je stejná, jako byla poslední známá pozice ztracené KITARY, pane. Od té doby nemáme o křižníku žádnou zprávu."

Rhodanův obličej zůstával bezvýrazný.

„To je skutečně podivuhodná náhoda - pokud to vůbec náhoda je. Ihned mi ohlaste, kdyby přišla nová zpráva. Zůstaňte trvale na příjmu. Budu na hlavním velitelství."

Rhodan opustil rádiovou centrálu a vrátil se na velitelské stanoviště. Bitva se chýlila ke konci, až zcela ustala. Kromě ojedinělých lodí byly všechny jednotky Maahků zničeny.

Velící generál hlásil:

„Začínají vyklízecí akce, pane. Během několika hodin bude klid."

To znamenalo vítězství. Rhodan ale už nebyl optimistický. Začínal tušit, že Maahky podcenil. Možná přece měl Atlana poslechnout...

Vzpomínka na Atlana byla spojena s pocit neurčité viny.

Rhodan už věděl, že udělal vážnou chybu.

„Zajistěte, aby na šest pyramid stále dohlížely silné strážní jednotky. Flotila zůstane v bojové pohotovosti."

Rhodan pokývl generálovi a obrátil se k Mercantovi, který pozoroval centrální monitor. „Tak teď jsou Atlan a Gucky také nezvěstní, Allane. Co si o tom myslíš?"

Velitel tajné služby se obdivuhodně ovládal.

„Jsou dvě možnosti. První: Atlanovo podezření bylo nepodložené! KITARA i LITUVIA padly do pasti. Tomu by odpovídalo, že obě lodi zmizely přibližně ve stejném místě. Druhá možnost: Atlan měl pravdu. Potom falešní agenti křižník přepadli."

„Pět mužů přece nemohlo překvapit křižník se sto padesáti lidmi," namítl Rhodan. „Přece by nedokázali zabránit, aby posádka vyslala zprávu."

„Co těch pět dokáže nebo nedokáže, to se ještě dozvíme, pokud měl Atlan pravdu."

Než mohl Rhodan na to něco říct, přišel jeden důstojník od

radistů, celý udýchaný.

„Pane, rádiová centrála vás prosí, abyste jim ihned zavolal. Máme spojení s KITAROU, pane."

Rhodan s Mercantem se nespolehli na interkom a pospíšili si do centrály osobně. Důstojník ve službě ukázal na záznamník.

„Bylo to jen nouzové volání, pane. Hned jsme odpověděli a kladli dotazy, ale už nikdo neodpověděl. Poslechněte si to sám."

Byl to jen akustický záznam, obrazovka zůstala tmavá. Vzrušený mužský hlas říkal:

„Tady dopravní loď KITARA. Napadly nás lodě Maahků. Naše obrana je..."

To bylo vše.

Mercant naslouchal hlasu a pak požádal důstojníka:

„Můžete mi to přehrát znova?"

„Samozřejmě, pane."

Po třetím opakování se Mercant podíval na Rhodana.

„Tak co?" zeptal se. „Slyšíte totéž co já?"

Rhodan zvolna přikývl.

„Asi ano. Je to jeden z agentů. Jestli si dobře vzpomínám, seržant Imar Arcus."

"Přesně tak! A co z toho vyplývá?"

Rhodanovi přeletěl stín přes obličej.

„Že se Atlan ve svém podezření nemýlil."

„Ano. Myslím si totéž. Co uděláme?"

„Copak můžeme něco dělat? Vždyť ani není jisté, že KITARA nebyla zničena loděmi Maahků, které ustupovaly odtud. Proč by nemohl nouzové volání vyslat jeden z agentů? Posádka KITARY na to třeba neměla čas, byla zaměstnána obranou. Náhlé ukončení hlášení nasvědčuje, že vysílací ústředna byla zničena. Podezření sem nebo tam, Mercante, vypadá to tak, že byla KITARA zničena se všemi na palubě."

„Ano," pronesl Mercant zamyšleně, „vypadá to tak. Možná také to tak má vypadat."

* * *

V téže chvíli přistála LITUVIA na neznámé planetě.

Ve velitelském můstku křižníku byl zmatek.

„To není možné," říkal nervózně major Bimbold. „To prostě není možné! Tady není nikdo, kdo by mohl vyřadit pohon LITUVIE z provozu. A dokonce na vzdálenost tisíce kilometrů! Vypadly i vysílače. Je to, jako by z nás někdo vysál všechnu energii."

"Zaměřovače a generátory antigravitačního pole ale pracují."

„Nouzové agregáty nevypadly. Tím je ta věc ještě záhadnější. Vypadá to tak, jako by někdo chtěl ochromit naši loď, ale neohrozit přitom náš život. Přinutili nás k přistání."

Atlan se podíval po Guckym. Myšob se zřejmě k něčemu rozhodl. Přiťapkal k Atlanovi.

„Budete snad potřebovat moji pomoc?" zeptal se zvysoka velitele. „Lokátory signalizují spousty kovu dole pod povrchem. Podívám se tam."

„Nepospíchej," brzdil ho Atlan. „Měření ještě nejsou vyhodnocena. Ty shluky kovu pod pouští jsou pravděpodobně vytvořené uměle. Zdá se, že na téhle pusté planetě je přece jen život."

„To se brzy dozvíme." Gucky si zapnul kombinézu. „Jdeš se mnou, Atlane?"

„Za deset minut. Počkej na mě."

Atlan zašel ještě do zaměřovací centrály. Dal si přehrát záznamy povrchu planety z výšky pěti set kilometrů. Vtiskl si do paměti polohu jednotlivých shluků kovu. Teď se vyznal i bez mapy.

Vyšli s Guckym z lodi a vydali se severním směrem po suchém jemném písku bezejmenné pouště. Vál slabý vítr, bylo dost chladno. Nad nimi se klenula modrozelená obloha.

„Někde přece musí být vchod," zabručel Gucky.

‚Ale nemusí být zrovna tady. Jestli jsou tam pod zemí opravdu stroje, může být dole rozvětvená síť chodeb. Možná je vchod mnoho kilometrů odtud. Poušť je plochá jako prkno. Nějakou nerovnost bychom hned viděli."

„Neměli bychom se rovnou teleportovat?"

„Počkej ještě. Jestli nás někdo pozoruje, bude lepší, když se hned neprozradíme. Oni se už přihlásí."

„Oni?"

„Oni, ať už je to kdokoliv."

Když byli asi pět set metrů od LITUVIE, Atlan se zastavil a zavolal svou malou vysílačkou:

„Majore Bimbolde?"

„Pane?"

„Nic nového? Nic jste nezpozorovali?"

„Nic, pane. Žádný pohyb, žádné neobvyklé tvary povrchu. Nic."

„Jak hluboko jsou shluky kovů podle lokátoru?"

„Přesně šedesát pět metrů, pane."

„Děkuji. My se teď teleportujeme. Zůstaňte na příjmu." Atlan kývl na Guckyho. „Slyšel jsi to. Šedesát pět metrů. Stojíme teď přímo nad jedním takovým místem. Riskneme to?"

„Na mě se můžeš spolehnout. Podíváme se, co nás to přitáhlo z oblohy. Vem mě za ruku..."

Skok byl přesný.

Když se znovu zhmotnili, stáli hluboko pod pískem pouště v dutině plné neznámých strojů, osvětlené zářícími talíři pod stopem. Obrovské kontrolní tabule prozrazovaly, že jde o plně automatizovaný provoz, který nepotřebuje žádný dohled. Jedna stěna byla plná obrazovek, které byly tmavé. V místnosti to tiše bzučelo.

„Jedna věc by mě zajímala," řekl Atlan. „Je to všechno náhoda, nebo má tohle zařízení něco společného s pěti agenty, které hledáme? Je tohle snad tajná základna Maahků? Nebo je to něco docela jiného?"

„To nevím, ale jedno je jisté: bylo to tohle zařízení, co vyřadilo naše motory z provozu. Ať pracuje automaticky nebo ne, dovede vypnout pohon každé lodi a každou přinutit k přistání."

„Ne zrovna k přistání!" namítl Atlan. Jenom lodi zabrání, aby opustila okruh přitažlivosti planety."

Gucky přimhouřil oči.

„Pak tedy musíme tohle zařízení vyřadit, abychom mohli odstartovat."

„Obávám se, že to je naše jediná možnost."

„Ale kdo to tu postavil? A kam se poděli?"

Na to zatím neznali odpověď.

Brzy potom našli východ. K západu vedla široká chodba, dobře

osvětlená, s pohyblivými chodníky. Pásy se automaticky rozjely, když na ně stoupli.

Nikoho cestou nepotkali.

Pásy je dovezly do další haly, podobné té první. Tady některé obrazovky fungovaly. Na obzoru ležela LITUVIA jako stříbrná koule. Rádiové spojení s kapitánem Bimboldem bylo v pořádku.

Atlan stál uprostřed haly a díval se na podlahu.

„Prach, Gucky. Všude tu leží prach aspoň ve dvoucentimetrové vrstvě. Nejsou v něm žádné stopy, jen naše. To znamená, že tu nikdo nebyl celá desetiletí."

Já bych řekl celá staletí."

Když oblétali planetu, neviděli nikde na povrchu známky zašlé civilizace. Zdálo se, že spíše tu někdo přistál z vesmíru a vybudoval tato zařízení, která nepotřebovala žádnou obsluhu. Ale jaký to mělo smysl?

„Past na kosmické lodi," mumlal Gucky a potřásal hlavou.

Aby ušetřili čas, teleportovali se do dalších prostorů, které si Atlan pamatoval podle údajů lokátorů. Všechny vypadaly stejně, všechny byly opuštěné. Neznámí je kdysi dávno zřídili a letěli dál, aniž se kdy vrátili. Postihla je katastrofa, která je zcela vyhladila? Nemohli svou původní úlohu dokončit?

„Odstartujeme," navrhl Atlan. „Byla to náhoda, že jsme se dostali s LITUVIÍ do okruhu působnosti činné stanice. O několik tisíc kilometrů dál na východ nebo na západ jsou stanice, které už nejsou v provozu."

„Ta naše ale ještě pořád pracuje," namítl Gucky. „Dokud ji nezničíme, nemůžeme odstartovat."

Atlan přikývl. „Možná máš pravdu. Vrátíme se na LITUVII."

Na můstku křižníku pustil Gucky Atlanovu ruku a obrátil se na kapitána.

„Prosil bych bombu," řekl.

Major Bimbold se tázavě podíval na Atlana.

"Nějakou menší," potvrdil Arkonidan.

První důstojník dostal příkaz, aby doprovodil Guckyho do zbrojního skladu. Poručík Derringer mu předal malou, velmi těžkou kovovou krabici, kterou už měl připravenou. Gucky se teleportoval

zpět na můstek.

„Považoval bych bombu za zbytečnou," uvažoval Atlan, když Gucky krabici otevíral, „ale připadá mi, že tahle stanice je něco jako řídící centrála, z níž vycházejí pokyny. Když vypadne, budou také vedlejší stanice vyřazeny. Aspoň doufám."

„To poznáme," vrčel Gucky a opatrně vytahoval bombu z pouzdra. Atlan mu pomohl přimontovat roznětku. „Kolik mám času?"

„Pět minut. Stačí jen zmáčknout knoflík."

Gucky si vzal bombu pod paži.

„Mám jít s tebou?" ptal se Atlan.

„Děkuju, vyřídím to sám. Za dvě minuty jsem zpátky. Fungují nám vlastně motory, abychom tu neseděli, až ta věc bouchne?"

„Stanice je skoro sedmdesát metrů pod zemí," připomněl mu jemně Atlan. „Koukej tu být včas zpátky."

Gucky se na něj vyčítavě podíval a teleportoval se.

Položil bombu na podlahu pod přepínače a zotvíral všechny dveře, aby síla výbuchu mohla působit do všech stran. Když se pak vracel k bombě, aby stiskl knoflík, zaslechl nějaký šramot. Otočil se.

Do místnosti někdo vstoupil.

Byl to robot, který vypadal docela jako člověk. V tříprsté ruce držel nářadí.

Gucky se zhluboka nadechl. Je to jen robot, ale mohl by jim prozradit, kdo jsou jeho pánové a čemu má sloužit tato stanice.

Robot Guckyho zahlédl a upustil nářadí. Místo něj držel najednou v ruce blýskavý předmět, který rozhodne nevypadal jako nástroj.

Gucky rychle skočil k bombě a stiskl červený knoflík. Když se chtěl narovnat, zasyčel nad ním paprsek energie a roztavil kus zdi.

„Hlupáku!" zaječel Gucky vztekle. "Kdo ti co dělá?" Uskočil stranou. Druhý výstřel ho minul o několik metrů. Robot reagoval pozoruhodně pomalu. „Jen počkej, za pět minut se budeš škvařit v pekle."

Guckymu zbývaly ještě čtyři minuty a chtěl je využít.

Rozumíš, co říkám?"

Robot se o jeho slova nestaral. Ani jim nemohl rozumět.

Vystřelil znovu. Konstruktérům stanice muselo hodně záležet na tom, aby sem nevstoupil nikdo nepovolaný.

„Tak se na to vykašli!" vykřikl rozčíleně Gucky. „Pro mě za mě můžeš s celým tím krámem vyletět do povětří. Kdybys byl rozumný, byl bych tě vzal s sebou. Ale takhle..."

Dalšímu výstřelu unikl jenom tím, že se teleportoval na velitelský můstek LITUVIE.

„Tak co?" ptal se Atlan.

„Ještě dvě minuty," řekl Gucky úsečně.

„Šlo to hladce?"

„Skoro. Objevil se tam robot."

„Cože?"

Gucky mu to řekl.

„Takže tu ještě existují roboti," mumlal Atlan. „Škoda, mohli jsme se od něho něco dovědět. Ale třeba jich tu je ještě víc. Později sem pošleme pátrací komando. Teď odstartujeme, majore Bimbolde."

LITUVIA se na antigravitačních polích pomalu zvedala do výše. Nouzový pohon fungoval. Když byl křižník ve výšce deseti kilometrů, došlo v poušti k detonaci. Tlakové vlny se kruhovitě šířily.

O chvilku později motory zase zabraly a LITUVIA vyklouzla do volného kosmického prostoru. Past na kosmické lodě se otevřela.

Atlan se rádiem spojil s Kahalem. Byl překvapen, když se ozval Rhodan.

„Už zkoušíme celé hodiny navázat s vámi spojení. Co se děje?"

Atlan stručně podal zprávu o jejich dobrodružství.

„Na tu planetu se podíváme později," slíbil Rhodan. "Jak jste daleko od pozice GI-89-JS?"

"Jenom dva světelné týdny. Proč?"

„Protože tam KITARA byla ještě před půl hodinou. Zachytili jsme nouzové volání. Údajně ji napadly a zničily lodě Maahků. Můžete se tam podívat?"

„Ohlásíme se znovu z té pozice."

„Ta pozice je správná. Zjistily ji naše zaměřovače. Dej mi zprávu, co tam najdete."

LITUVIA rychle dosáhla rychlosti světla a přešla do hyperprostoru. Když se po deseti minutách vrátila do Einsteinova vesmíru, byla v hledaném prostoru.

Zaměřovače začaly pracovat.

První se ozval hledač infračervených paprsků.

„Vzestup teploty dvacet dva stupňů vpředu," hlásil technik. "Dvě světelné vteřiny před námi. Rychle ustupuje."

Hned nato se ozval jiný:

„Silná radioaktivita dvacet dva stupňů vpředu. Šíří se."

Atlan přimhouřil oči.

„To vypadá na atomový výbuch. Dodržujte kurz, majore."

Uviděli to na obrazovkách už zdaleka.

Uprostřed prázdného prostoru žhnul oblak. Měl v průměru několik set kilometrů a stále rostl a řídl. Už skrz něj prosvítaly hvězdy. Jejich světlo se podivně lámalo a zářilo tisícem různých barev. Geigerovy počítače v LITUVII začaly hlasitě a rychle tikat. Oblak svítil jako reaktor.

„Atomový výbuch, docela jistě." Atlan se upřeně díval, jako by tomu nemohl uvěřit. Najednou se jeho tvář vyjasnila. „Potřebujeme zjistit, kolik hmoty se tam zažehlo. Bude to možné, majore?"

„S našimi přístroji to nebude snadné, pane, ale můžeme to zkusit." Bimbold dal technikům pokyny. Pak řekl: "Podle mého názoru nemůže být loď jako KITARA tak beze zbytku zničena, aby po ní vůbec nic nezůstalo."

„To si myslím také. Spojte mě s Rhodanem, řeknu mu o tom."

Rhodan se na obrazovce tvářil pochybovačně.

„Zničena? Opravdu?" Zavrtěl hlavou. "Jestli je to tak, Atlane, bylo tvé podezření neopodstatněné. KITARA byla napadena a kapitán Challenger požádal agenty o pomoc. Seržant Arcus pracoval u radistů, to vysvětluje, že volal on. Maahkové zničili KITARU zbraní, kterou neznáme, proto nemůžete najít žádné trosky. Všechno to vypadá logicky a srozumitelně."

„Ano, Perry, vypadá to tak. Ty tomu opravdu věříš?"

„Věřím skutečnostem. K atomovému výbuchu došlo v místě, odkud se naposledy ozvala KITARA. Všechno souhlasí, Atlane."

V té chvíli zvolal major Bimbold: „Výsledky, pane!"

Atlan kývl Rhodanovi na obrazovce a věnoval se technikům.

„Nic, pane. Není pro nás možné určit původní hmotu před výbuchem. Jisté je jenom to, že v tomto úseku došlo k větší atomové explozi, při které se určité množství hmoty změnilo v energii."

„Určité množství..."Atlan se vrátil pohledem k obrazovce. „Určité množství hmoty, Perry. Mohla to být KITARA."

„Určitě to byla ona, Atlane. Můžeš se vzdát dalšího pátrání a vrátit se na Kahalo. Čekají nás další důležité úkoly. Cesta k Andromedě je daleká. A nebezpečná."

Atlan přikývl.

„Je to asi jediné rozumné řešení. Tak mě očekávej. Trochu se tu ještě porozhlédnu, ale pak se vrátíme."

„Díky, Atlane."

Rhodan se usmíval, když se jeho tvář ztrácela z obrazovky.

6.

Seržant Hegete Hegha přinesl bombu ze zbrojnice. Son-Hao mu s ní pomáhal. Pak zavolali Halgora.

„Musí to být přesně načasováno," varoval major. „Imar za deset minut vyšle nouzové volání. Musíme počítat s tím, že si to překontrolují. Výbuch musí souhlasit s rádiovým voláním. Musíme Rhodana a především Atlana přesvědčit, že jsme všichni zahynuli a KITARA je zničená."

„Je bomba připravená?"

Son-Hao přikývl.

"Je výborná. Udělá do vesmíru pěknou díru. V deseti minutách to spustí."

„Snížím rychlost KITARY na nulu, abychom měli dost času. Oblečte si skafandry. Jakmile otevřu vnější bránu, vybuchne bomba do prostoru. Nezapomeňte ale předtím vypnout pohon."

„Můžeš být klidný. To určitě nezapomeneme," vrčel Hegete.

Halgor se zatím vrátil na můstek. Naučeným pohybem vypnul pohon. O pět minut později se KITARA zastavila.

Zapnul interkom. „Hegete, Sone, jste připraveni?"

Jasně."

„Dobrá, otevírám vnější bránu. Aktivovat bombu... teď!"

„Aktivována!"

„Takže deset minut." Podíval se na hodinky a obsloužil otevírací mechanismus vnějšího východu. Son-Hao a Hegete vyhodili bombu z lodi. O minutu později se východ zavřel a oba muži mohli odložit skafandry.

Pět minut před výbuchem bomby odvysílali domluvené nouzové volání a vypnuli vysílačku uprostřed věty.

Bomba vybuchla na vteřinu přesně.

Uprostřed prázdného prostoru najednou vzniklo nové slunce, žhavé a planoucí. Rychle se zvětšovalo a zároveň jeho záře pohasínala. Tady nebylo nic, nač by narazily tlakové vlny. Uvolněná energie se bez překážky šířila do všech stran.

Když měl oblak v průměru padesát kilometrů, zvýšil Halgor rychlost. KITARA rychle nechala radioaktivní oblak za sebou.

„Myslím, že nám to vyšlo," řekl Halgor klidně. „Teď letíme poloviční rychlostí světla. Nebudeme ji zvyšovat, abychom znesnadnili zaměření. Nikdo nás nebude podezřívat, že jsme zrovna tady, když bychom stejně dobře mohli být tisíc světelných let odtud."

Pět dvojníků splnilo úkol.

Podařilo se jim sehrát svou smrt. Brzy nebudou Maahkové odkázáni na Kahalo. Budou moci zhmotnit své flotily všude, kde budou potřebovat. Jedna fáze invazního plánu se uzavřela.

Mohla začít další.

KITARA už oficiálně neexistovala. Aspoň nebyly žádné důkazy pro opak. Agenti Maahků se nedopustili žádné chyby.

Přinejmenším si to mysleli.

* * *

Nad Kahalem byl klid, když LITUVIA přistávala na kosmodromu. Atlan se rozloučil s majorem Bimboldem a odešel z lodi. Gucky se teleportoval už předtím.

Rhodan Atlana očekával. Tvářil se neproniknutelně, když Arkonidanovi podával ruku. Byl tu i Mercant a plukovník Cart Rudo, velitel vlajkové lodi CREST II.

„Challenger byl dobrý důstojník," řekl Atlan. "Bylo lehkomyslné poslat KITARU na Opposite samotnou."

„Vždycky po té trase létala sama, a nikdy se jí nic nestalo," odpověděl Rhodan. „Kromě toho startovala ve chvíli, kdy začal útok na Kahalo. Kdo ji mohl doprovázet?"

„V každém případě se ještě prohání několik lodí Maahků řízených roboty mezi Kahalem a Opposite. Musíme je najít."

Mercant souhlasil.

„To je nutné, jestli nechceme riskovat ztrátu dalších lodí a posádek."

„Takže pátrací akce." Atlan se podíval na Rhodana. „To mi vyhovuje. Teď na to můžeme uvolnit lodě, pokud nepřijde další útok."

„Musí být prohledán každý sektor. I když nenajdeme Maahky, najdeme třeba... něco jiného."

„KITARU?" Atlan dal najevo zájem. „Nebo něco, co z ní zbylo?"

Rhodan přikývl. „Možná."

„Mám se postarat o sestavení pátrací výpravy?" nabídl se plukovník Rudo.

„Budu vám vděčný, plukovníku. Před odletem bych chtěl mluvit s kapitány jednotlivých lodí."

Plukovník Rudo odešel. Zanedlouho se ozval interkomem.

„Kapitáni čekají na pohovor před odletem, pane."

"Přijdu za pět minut," slíbil Rhodan.

Atlan se zeptal:

„Myslíš, že bude stačit jen těchhle několik lodí?"

„Zatím ano. V dalších dnech nasadíme dvacet tisíc lodí. Musíme najít zbylé Maahky. Znamenají strašné nebezpečí."

„Třeba najdeme také něco jiného než Maahky," poznamenal Atlan, když byl Rhodan už na odchodu.

„Jak to myslíš?" zeptal se Rhodan.

„Mám začít znovu od začátku, Perry?"

„Radši ne. Pojďme"

A šli.

Ale venku v prázdném prostoru, daleko od sluncí a uprostřed vesmíru, něco plulo. Nebylo to velké a těžko se to dalo zaměřit. Nemělo to žádný pohon, a pohybovalo se to hluboko pod rychlostí světla.

Ve srovnání s vesmírem, který byl kolem, to nebylo větší než zrnko písku v poušti.

A přece, jestli to najdou...

To, co se tu pohybovalo nekonečným vesmírem, byla nepatrná chybička v plánu pěti agentů Maahků.

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA

Bimbold: major, kapitán LITUVIE.

Brod: poručík, první důstojník rychlého křižníku SPILWIGGE. Má atletickou postavu.

Derringer: poručík, člen posádky LITUVIE. Má na starosti zbrojní sklad.

Hallgan, Bing: technik, člen posádky KITARY. 42 let. Zahynul rukou pěti agentů.

Challenger: major, kapitán lodi KITARA. Zahynul rukou pěti agentů spolu s celou posádkou.

KITARA: malá transportní loď, osmdesát metrů v průměru. Posádku tvoří jen dvanáct mužů. Jeden z nich je lékař. Má pět agentů odvézt na Opposite. Pracuje jako zásobovací loď mezi solární základnou Opposite a planetou Kahalo. Kapitán major Challenger. Celá posádka byla vyvražděna pěti agenty.

LITUVIA: lehký křižník, první důstojník nadporučík Kawon. Kapitán major Bimbold.

Nor, Kostra: jeden z nejvýznamnějších araských lékařů. Je specialistou na choroby z nadměrného ozáření, tedy i na Medúzin mor. Pracuje na ASTU IV. Seifer: nadporučík, zdravotní důstojník na Kahalu.

Sféra: neviditelná energetická „bublina". Maahkové ji používají na přepravu zařízení na velké vzdálenosti hyperprostorem. Nedají se v ní přepravovat organické látky. S její pomocí dopravili nad Kahalo Impulsní výhybku.

Schreiber: poručík, člen posádky rychlého křižníku SPILWIGGE. Zrzavý, pihovatý a hubený a tajně závidí Brodovi jeho atletickou postavu.

SPILWIGGE: křižník USO. Velí mu plukovník Winter.

Stowe: poručík, člen posádky rychlého křižníku SPILWIGGE.

Winter: plukovník, kapitán křižníku USO SPILWIGGE. Má bílé vlasy neodpovídající jeho věku a objemnou postavu.